अवदानस्वरूपं[1] विवव्रुराख्यायिका माह— "ऋणं हेति । 'यः' द्विजातिः 'स जायमान एव' देवादिभ्यश्चतुर्भ्योऽपि 'ऋणवान्' अधमर्णिको 'जायते'[2] । ऋणित्वे[3] जनन मेव निमित्त मित्यर्थः ॥ १ ॥

सङ्क्षेपोक्तं[4] विवृणोति— "स यदेवेति । 'यजेत'–इति 'यत्', 'तेन' कारणेन यागेन निमित्तेन 'देवेभ्यः' 'तद् ऋणं जायते' । 'हि' यस्माद् यागकर्मभ्यः 'एभ्यः' देवेभ्यः 'एतत्' इदानीं 'करोति' ; अतस्तेभ्यः तद् ऋण मित्यर्थः । तच्छब्दार्थ माह— "यदेनानिति । यागहोमावुभावपि नियमेन देवार्थ मेव यतः क्रियेते ; अतः तेषां तौ स्वम्, तस्यावश्यप्रदानत्वादृणी जायत इत्यर्थः । एव मुत्तर-वाक्यान्यपि योज्यानि ॥ २ ॥

"अथेति । 'अनुब्रुवीत' अनुवचनं कुर्यात्, अधीयीतेत्यर्थः । "निधिगोप इतीति । उपभुज्यमानोऽपि यो न विनश्यति, स 'निधिः' । तादृशः ऋषीणां सम्बन्धी यो वेदाख्यो निधिः, तस्य गोपायिता 'इति' वेदम् 'अनूच्यमानम्' 'आहुः' बुधाः । अतस्तेषां प्रवचनं धन मिति गम्यते ॥ ३ ॥　॥ ४ ॥

"अथ यदेवेति । 'वासयेत' गृहे ; अन्नादिप्रदानेनेदानी मव-

१— "यत् किञ्चाग्नौ जुह्वति तदवदानं नाम"–इतीहैवोपरिष्टात् (६ क०) ।

२ – "जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य एष वा अनृणो यः पुत्री यज्वा ब्रह्मचारि-वासी"–इति तै० सं० ६. ३. १०. ५ । म० सं० ६. ३५–३७; ४. २५७ । रामा० २. ४. १३ । महाभा० १. ४६५६–५८ ।

३— 'ऋणित्वे'–इति ठ ।　　४— 'सङ्क्षेपोक्तं'–इति ठ ।

काम्यं प्रयच्छेत्। 'यः' जायमानो ब्राह्मणः 'एतानि' यागानुवचनादीनि 'सर्वाणि' अपि 'करोति', 'सः' 'कृतकर्मा' कृतकृत्यः। तस्मात् आप्तव्यं 'सर्वं माप्तं' भवति, देवादिसर्वस्थानं 'सर्वं' जेतव्यं 'जितं' भवति ॥ ५ ॥

"स येनेति। इत्थं तेषा मृणत्वं प्रति तेन 'अवदयते' दयतिर्दानार्थः[१]; अवप्रत्यर्पणम्, देवानां स्वभूत मृणम्, विभज्य दत्तवान् भवति। तच्छब्दार्थ माह— "यद्यजत इति। यदग्नि तत्तेन यागेनेत्यर्थः; एवं होमेनापि। 'यस्मादेवं' तस्मात् 'यत् किञ्च' चरुपुरोडाशादिकम् 'अग्नौ जुह्वति', 'तत्' अवत्तं हविः "अवदानम्"-इति प्रसिद्धं भवति ॥ ६ ॥

तस्यावदेयस्य चतुष्ट्वं विधत्ते— "तद्वा इति। तत्र कारण माह— "इदं वा इति। 'इदं वा' अनुवाक्यात्मक मिदं खलु प्रथमम्; 'अथ' पश्चाद् 'याज्या'; 'अथ' प्रधानसाधनो 'वषट्कारः'; पश्चाद्धविस्स्वामिनी 'देवता' 'चतुर्थी' भवति। 'एवं' क्रमेण पुरोऽनुवाक्याद्यास्तस्रो 'देवताः', क्रमेण चत्वारि 'अवदानानि अन्वायत्ताः'। 'हि'-शब्दश्चार्थे[२]; अवदानानि च चत्वारि, चतस्रः पुरोऽनुवाक्यायाज्यादिदेवताः 'अन्वायत्तानि' अनुप्राप्तानि। अत उभयेषां समसङ्ख्याकत्वात्, तन्न्यूनाधिकभावो न युक्त इत्यर्थः। चतस्रभ्योऽवदानचतुष्टयस्यावश्यकत्वात् न्यूनसङ्ख्याकत्वं न शक्यम्। अधिकत्व-

१— "दय दानगतिरक्षणहिंसादानेषु"—इति धा० पा० भ्वा० आ० ४८१।
२— "हीत्येषोऽनेककर्मा"—इति निरु० १. २. ४; १. ४. ३। अम० को० ३. ३. २५६, ४. ५।

दोषात् पञ्चम माशङ्क्य परिहरति— "अतिरिक्तं हेति । अतिरेक मेव दर्शयति—"कस्मा इति। 'कस्मै' प्रयोजनाय 'पञ्चमम् अवद्येत् ?' तदभिमानिन्याः पञ्चम्या देवताया अभावादिति भावः ॥ ७ ॥

अथाभ्युपगम्याधिक्यदोषं यज्ञादिसम्पत्तिलाभाय पञ्चावदान-पक्ष मप्याह— "उतो इति। यज्ञस्य पाङ्क्तत्वं धानाकरम्भादिहविः-पञ्चकादिनावगन्तव्यम्[१] । ऐतरेयकेऽपि— "यो वै यज्ञम्"—इत्यादिना[२] हविरक्षरसङ्ख्यादिभिर्बहुधा[३] यज्ञस्य पाङ्क्तत्व मुपपादितम् । पशोः पाङ्क्तत्वं लोमत्वगादिभिरिति प्रागुक्तम्[४] । हेमन्तशिशिरयो-रैक्याभिप्रायेण संवत्सरः पाङ्क्तः[५] । एवन्तु पञ्चावत्ते सति तद्गतपञ्च-सङ्ख्याद्वारा 'सम्पत्' यज्ञात्मकं धनं सम्पद्यत इत्यर्थः ॥

एतज्ज्ञानपूर्वकानुष्ठानफल माह— "बह्वर्हैवेति ॥

अथ पुनः चतुरवत्त मेव स्थापयति— "एतदिति। एतदेव 'चतु-रवत्तं' 'कौरुपाञ्चालम्' कुरुपञ्चालदेशे प्रसिद्धम् ; अतस्तत्र प्रज्ञा-तत्वादनुष्ठानसम्प्रदायानुरोधेन 'चतुरवत्तम्' एव कर्त्तव्यम् ॥ ८ ॥

अवदानस्येयत्तां विधत्ते— "स वा इति। ('यावन्मात्र मिव') 'इव'-शब्दोऽनर्थको वाक्यालङ्कारे[६] । 'यावन्मात्र मेव' अङ्गुष्ठपर्वमात्र मेवेत्यर्थः ॥

१— "धानाः, करम्भः, परिवापः, पुरोडाशः, पयस्या"—इति ऐ० ब्रा० २. ३. ६; तै० सं० ६. ५. ११. ८ । २— ऐ० ब्रा० २. ३. ६ ।

३— हविष्पङ्क्तिः, अक्षरपङ्क्तिः, नराशंसपङ्क्तिः, सवनपङ्क्तिः ।

४— "पाङ्क्तः पशुः"—इत्यादिकं पुरस्तात् द्रष्टव्यम् (१२६पृ० ७ पं०) ।

५— "हेमन्तशिशिरयोः समासेन"—इति ऐ० ब्रा० १. १. १ ।

६— " इवोऽपि दृश्यते"—इत्यादि निरु० १. ३. ५ द्रष्टव्यम् ।

आधिक्ये दोष माह— "मानुषं ह"-इति। मनुष्याणां शरावादिपरिमितत्वादाधिक्यं मानुषत्वकरणम् ॥ ९ ॥

इदानीं चतुरवदानप्रकारं दर्शयति— "स आज्यस्येति। पुरोडाशांशौ द्वौ; तदध उपरि चोपस्तृताभिघारिताज्याभ्यां[१] चतुरवत्तत्वम् ॥

पुरोडाशस्योभयत आज्यकरणं प्रशंसितु माह— "द्वे वा इति। सर्वापि आहुतिः सोमाज्यभेदेन द्विविधा; तत्र सोमस्य[२] स्वरूपेणाहुतित्वादाज्यापेक्षैव नास्ति; अवशिष्टौ हविर्यज्ञपशुयज्ञावाज्याहुतिकौ[३] भवितव्यौ; अतस्तत्र तयोः 'एतत्' एतेनोपस्तरणाभिघारणेन 'आज्य मेव' कृतवान् 'भवति' ॥

"एतद्वै जुष्टम्"—इत्यादि स्पष्टम् ॥ १० ॥

अवदानाय धर्म मुक्त्वा प्रधानधर्मं विधातु माह— "अग्नौ वा इति। अनुवाक्या-याज्ययोः क्रमेण देवताह्वान-हविःप्रदानसाध-

१— पुरस्तात् द्रष्टव्यम् ३९५, ४०३ पृ०; परस्तादपि ६. १. २१। अपि का० श्रौ० सू० १. ९. ८–११, २०, २१।

२— "अग्निष्टोमोऽत्यग्निष्टोम उक्थ्यः षोडशिमांस्ततः। वाजपेयोऽतिरात्रश्चाप्तोर्यामात्र सप्तमः। इत्येते सुत्याः"—इति गो० ब्रा० १. ५. २३। सुत्याः सोमसंस्थाः सोमयज्ञाः इत्येतेऽभिन्नार्थाः।

३— "अग्न्याधेय मग्निहोत्रं पौर्णमास्यमावास्ये। नवेष्टिश्चातुर्मास्यानि पशुबन्धोऽत्र सप्तमः। इत्येते हविर्यज्ञाः"—इति गो० ब्रा० १. ५. २३। "अष्टका पार्वणः श्राद्धं श्रावण्याग्रहायणी चैत्र्याश्वयुजीति सप्त पाकयज्ञसंस्थाः"—इति गौ० ध० सू० ८. ५। पाकयज्ञा एव पशुयज्ञाः।

नत्वं वक्ष्यते[१]। आक्रान्तव्यानां देवानां द्युलोकसम्बन्धात्, प्रदानस्यै-वैतल्लोकसम्बन्धात्, तयोः क्रमेण द्युभ्वात्मकता। तयोः स्त्रीलिङ्गत्वात् द्वन्द्वे, वषट्कारस्य[२] पुंलिङ्गत्वात् सह मिथुनतास्ति। उभयोरन्तराले तपन्नादित्य एव वषट्कारः। स चोदयास्तमयसमये दिवं पृथिवी-ञ्चाधिकृत्य गच्छति[३]। 'तत्' तस्मात् 'एतेन वृष्णा' अनेन वर्षकेण, आदित्येन सह सङ्गते सत्यौ, ते एव मिदानीं प्रसिद्धाम् 'इमां प्रजातिं' 'प्रजायेते'; सर्वेषा मप्युत्पद्यमानानां भावानां तत्रैवोत्पत्तेः, उत्पद्यमानपदार्थात्मना ते एव प्रकृष्टे जायेते इत्यर्थः॥ ११॥

पुरोऽनुवाक्यायाज्यानां[४] द्युभ्वात्मकताभिधानस्य[५] प्रयोजन माह— "सोऽनुवाक्या मिति। तयोः समनन्तरं वषट् कुर्यादिति विधिः। उक्तेऽर्थे लोकाचरणं प्रमाणयति— "पश्चादा इति। 'पश्चात् परीत्य' स्त्रियाः पश्चाद्भागादागत्य 'अधिद्रवति' अभिगच्छति। 'तत्' तेन याज्यापुरोऽनुवाक्यानन्तरं वषट्कारकरणेन 'एने उभे' द्यावापृथिव्यात्मिके याज्यापुरोऽनुवाक्ये 'पुरस्तात् कृत्वा' 'वृष्णा' सेक्त्रा 'वषट्कारेण' तत्सूर्यात्मकेन द्रवण माकारितवान् भवति।

१— इहैव ब्राह्मणे समदशकण्डिकायाम् (४८८ पृ० ११ पं०)।
२— 'वषट्कार एव'–इति ज।
३— "स वा एष न कदाचनास्त मेति, नोदेति। तं यदस्त मेतीति मन्यन्तेऽह्न एव तदन्त मित्वाथात्मानं विपर्यस्यते; रात्री मेवावस्तात् कुरुतेऽहः परस्तात्"–इत्यादि ऐ० ब्रा० ३. ४. ६।
४— 'पुरोऽनुवाक्यायाज्यादीनां'–इति ज, 'पुरोऽनुवाक्यादीनां'–इति ढ।
५— 'द्युत्वात्मकताभिधानस्य'–इति ज, ढ।

"तस्मात्"–इति स्पष्टम्। वौषडित्युच्चारणकाले वा, समनन्तरं वा प्रदान मस्तु; सर्वथा वषट्कारात् प्राक् न जुहुयादित्यर्थः। अनेनैव पुरोऽनुवाक्यायाज्ययोर्वषट्कारात् पूर्वभावित्वं सिद्धम् ॥ १२ ॥

प्रदानस्य वषट्कारानन्तरत्वं प्रकारान्तरेणोपपादयति— "देवपात्रं वा इति। पिबन्त्यनेन देवा इति 'देवपात्रं' 'वषट्कारः'। 'तत्' वषट्कारावसानं प्रदानम् 'एवं' भवति, पात्रोद्धारपूर्वकप्रदान मिव भवति। उक्तवैपरीत्ये दोष माह— "अथ यत्पुरेति। 'अधो भूमौ निदिग्धम्[१]" भूमौ प्राप्तम्[२], दुष्टत्वेनोपयोगाभावात् दग्ध मित्युपचर्यते[३]। 'अमुया' अनेन वषट्कारात्पूर्वकालहोमेन ('स्यात्') दग्धं स्यादित्यर्थः। "तस्मात्"–इत्युपसंहारः ॥ १३ ॥

"तद्यथा योनौ"—इत्यादि स्पष्टम् ॥ १४ ॥

पुरोऽनुवाक्यायाज्ये गायत्रीत्रिष्टुभौ कर्त्तव्ये इति विधातु माह— "असौ वा इति। 'अनुवाक्या' 'असौ' द्युलोकः, तत्स्थाना; 'याज्या' तु ('इयम्') भूः। 'सेयं' पृथिवी गायत्र्यात्मिका, 'असौ' द्युलोकः त्रिष्टुबात्मकः। तथा सति "गायत्री मन्वाह"—इति यत्, 'तत्' तेन अनुवाक्यात्मकम् 'अनुब्रुवन्' गायत्रीच्छन्दोद्वारा 'इमां' पृथिवी मेवोक्तवान् भवति। द्युलोकस्य कथ मनुवक्तव्यतेत्याशङ्क्य अनुवाक्यात्मकत्वं वाक्यमध्य एव स्मारयति। पृथिव्या अप्यनुवक्तव्यत्वं गायत्र्यात्मकत्वादित्याह— "इयं ह्येति। इत्थ मनुवाक्याया गायत्रीत्वे द्यावापृथिव्यावुभे अपि योजितवान् भवतीत्युक्तम् ॥ १५ ॥

१— 'निदग्धम्'–इति ज, 'निदिग्धम्'–इत्यपि तत्रैव शोधितः।

२— 'प्राप्तं'–इति ज। ३—दिग्ध मित्यस्यैव भाष्यं स्यात् दग्ध मिति

याज्यायास्त्रिष्टुप्सम्पादनेऽपि तथैव योजितवान् भवतीत्याह— "अथेति। 'त्रिष्टुभा यजति' त्रैष्टुभं याज्यां कुर्यात्। तत्र याज्यया ह्यचा यजतीति यत्, 'तत्' तेन 'अनया' पृथिव्यैव यजति। तत्कथ मित्यत आह— "तदिति। 'तत्' तेन त्रिष्टुप्प्रकरणेनानया यजति। एतां ध्रुव मेव याज्यां कृतवान् भवतीत्यर्थः। उक्तार्थ-समर्थनाय पूर्वोक्तं स्मारयति— "इयं हि याज्येति। अतः 'अमुष्या अधि' द्युलोकस्योपरि एव 'वषट्' कृतवान् भवति। एतत्समर्थना-याह— "त्रिष्टुबिति। 'तत्' तेन, पुरोऽनुवाक्यायाज्ययोर्गायत्री-त्रिष्टुप्प्रकरणेनानेन 'एने' द्यावापृथिव्यौ, प्रतिपादितप्रकारेण 'सयुजौ' परस्परं संयुक्तौ कृतवान् भवति। 'तस्मात्' सायुज्यात् 'इमे' सहाभ्यवहरतः; "द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहा"–इति[1] सहप्रदानात्। अथवा वृष्ट्यन्नयोः परस्परसापेक्षत्वात्[2] सहभागः[3]। अतस्तयोः सहभागम् 'अनु' 'सर्वाः' अपि 'प्रजाः' तत्सम्बन्धिन्यः 'अनु सम्भुञ्जाते' अनुसृत्य भुञ्जते। अत उभयोः सभागलोकात्मकत्वात्, तयोश्च परस्परसाहित्याद् याज्यानुवाक्ययोः साहित्येनापि भवितव्य मित्यर्थो लभ्यते ॥ १६ ॥

अथानुवाक्याया उच्चारणधर्म माह— "स वा अह्रुयन्निवेवेति। 'अह्रुयन्निव' वर्णानास्रोड़यन्निव शनैरनुवाक्यां ब्रूयात्। अह्रुतिः

१— ऐ० ब्रा० १. ३. ५। तै० ब्रा० २. १. ७. १; ८. २।

२— इहैवोपरिष्टात् ५. ३. ५. १७; ७. ३. १. ३०। म० सं० ३. ७६।

३— 'सहभाव'–इति ज-शोधितः, 'सहभोगः'–इति ढ।

गत्यर्थः[1]। उक्तविधानुवचनं "बृहत्"-साम्ना[2] स्तौति— "असौ द्यौरिति। 'अनुवाक्या' ('असौ') द्यौः, एवं 'बृहत्' सामापि द्यौः[3]। 'हि' यतो द्युभागोऽनुवाक्या बृहत्साम, 'तत्' तस्मात् तद्गतं मन्द्रत्वं 'बार्हतं' बृहतीसम्बन्धि 'रूपम्'॥

याज्याया उच्चारणे धर्म माह— "क्षिप्र एव याज्ययेति। 'याज्यया' निमित्तया उच्चारणे वर्णविषयां त्वरां कुर्यात्। "इयं वेत्यादि[4]। पूर्वापेक्षया त्वरतीति 'तत्' क्षिप्रोच्चारणं 'राथन्तरम्' रथन्तरसम्बधि 'रूपम्'[5]॥

अथ पुरोऽनुवाक्यायाज्ययोः लक्षणान्यन्यानि वक्तुं कार्यभेद माह[6]— "ह्वयति वा इति। 'अनुवाक्यया' यष्टव्यदेवान् आह्वयति, तानेव 'याज्यया' यजति। 'तस्मात्' आह्वानार्थत्वात्, आह्वानार्थं यल्लिङ्गम्, तत् 'अनुवाक्याया रूपम्'। तानि लिङ्गानि दर्शयति— "ह्वव इत्यादिना। 'हि' यस्मात् 'तया' अनुवाक्यया यष्टव्यदेवान् आह्वयति, तस्मादाह्वानप्रकाशकं "ह्ववे"-इत्यादि यल्लिङ्गजातम्, तद्वत्येव सर्वत्रानुवाक्या कार्येत्यर्थः॥

"प्रयच्छति याज्ययेत्यादि। यस्माद् याज्या हविःप्रदानसाधनम्, 'तस्मात्' तस्याः तत्प्रदानप्रकाशकं लिङ्गं 'रूपम्'। अभिहित-

१— "पर्यह्वयाते"—इति ऋ० सं० १०. १६. ७।
२— सा० सं० ग्रा० गा० १. १. २७।
३— ता० ब्रा० १६. ११। तै० ब्रा० ३. ५. १२।
४— सा० सं० ग्रा० गा० २. १. २१। तै० ब्रा० ३. ५. १२।
५— ता० ब्रा० १६. ११। ६— 'कार्यभेदमाह'—इति ठ।

लिङ्गानि दर्शयति— "वौहीति। 'हि' यस्मात् 'तया' याज्यया प्रयच्छति हविः, 'तस्मात्' प्रदानप्रकाशकं यद् "वौ हि"-इत्यादि लिङ्गम्, तदत्येव सर्वत्र याज्या कार्येत्यर्थः ॥ १७ ॥

लक्षणान्तर माह— "सा या पुरस्ताल्लक्षणेति। 'पुरस्तात्' मन्त्रस्य पुरोभागे 'लक्षणं' यष्टव्यदेवनाम यस्यां[1] 'सा' ('अनुवाक्या') पुरोऽनुवाक्या। तस्या अधस्ताल्लक्षणत्वे कारण माह— "तस्या इति। 'तस्याः' पुरोऽनुवाक्यायाः 'अमुष्याः' "असौ हि अनुवाक्या"-इत्यु-क्तत्वात्[2] सामानाधिकरण्यम्। तस्याः चन्द्रनक्षत्रसूर्याः ('अवस्तात्लक्ष्म') अधस्तात् लक्ष्माणीव; अधोभागे तेषां परिभ्रमणात्। अतोऽस्या अपि तथात्वं युक्तम् ॥ १८ ॥

"अथ योपरिष्टाल्लक्षणेति वाक्यं पूर्ववाक्यवद्व्याख्येयम्। 'तस्याः' याज्यारूपायाः 'अस्याः' भूम्याः ॥ १९ ॥

उक्तं पुरस्तादुपरिष्टाल्लक्षत्वं विशिनष्टि— सा ह स्मैवेति। 'यस्यै' यस्या अनुवाक्यायाः 'प्रथमात् पदात्' "अग्निः प्रत्नेन सोम गीर्भि-रित्यादिलक्षणाद्[3] यष्टव्यदेवतां ब्रूयात्, 'सा एव समृद्धा अनु-वाक्या'। 'याज्या' तु सा समृद्धा, 'यस्या उत्तमात् पदात्' "जिह्वा अग्ने चकृषे इत्यादिकात्[4] अभिहितायाः 'देवतायाः' उपरि 'वषट्करोति'। ननु कथं देवतासद्भावमात्रेण समृद्धत्व मिति, तदाह—

१— "यष्टव्यदेवाना मस्यां'—इति ज, भ, डा०—वेबरेषा च दृष्टः।

२— पूर्वस्यां कण्डिकायां द्रष्टव्यम् (४७८पृ० ११पं०)।

३— ऋ० सं० ८. ४४. १२। तै० ब्रा० ३.५.६. २। तै० सं० २.६, २.२।

४— ऋ० सं० १० ८. ६। तै० ब्रा० ३. ५. ७. २। तै० सं० २.६. २. ८।

"वीर्यं वा इति। 'देवता वै वीर्यम्' ऋगाद्यानस्य तत्प्रकाश-नार्थत्वात्[1] ॥ २० ॥

अथ याज्यानन्तरभाविनं वषट्कारं विभज्य विधाय प्रशंसति— "स वै वौगितीति। 'वौगिति' उच्चारणं कुर्यात्। तत्प्रशंसति— "वाग्वा इति। 'वौग्'-इत्येतदौकारस्थाने आकारे कृते 'वाग्'-इति भवति; अतो 'वषट्कारो वाक्'। सा च 'वाक्' 'रेतः'; सेचन-साधनत्वात्। उच्चारण मेव तत्सेकः। तथा 'षडिति' करोतीत्यनु-षज्यते, ब्रूयादित्यर्थः। सङ्ख्याया ऋतुष्वपि सम्भवात् 'ऋतवः' एव 'षट्'-इत्यनेन विवक्षिताः; प्राक् षडित्यतः वौगित्येतस्य स्थाप-नात्। तेन 'सिक्तं' 'रेतः' 'इमाः' सर्वाः 'प्रजाः' उत्पादयन्ति। 'तस्मात्' 'एवं' वौषडिति 'वषट्' कुर्यात् ॥ २१ ॥

इत्थं दर्शपूर्णमासोभयसाधारण मवदानादिकं वषट्कारान्तं धर्म मभिधाय तत्प्रसङ्गाद्यवादिशब्दाभिधानद्वारेण दर्शपूर्णमासयागं प्रशं-सति— "देवाश्च वा असुराश्चेत्यादिना। 'प्राजापत्याः' प्रजापतेः पुत्राः 'दायं' पैतृकं वित्तम्[2] 'उपेयुः'। किं तत्? 'एतावेव' प्रसिद्धा-वेव 'अर्द्धमासौ' मासस्यार्द्धौ शुक्लकृष्णपक्षौ। "अर्द्धं नपुंसकम्[3]"-इत्येकदेशिसमासः। विभज्याह— "य एवापूर्यत इति। प्रजा-पतेः कालात्मकत्वादनयोस्तद्दत्त्वम् ॥ २२ ॥

१— "प्र वीर्येण देवताति चेकिते"-इत्यादिषु (ऋ० सं० १. ५५. ३.)।
२— "दायं पित्र्यम्"-इति म० सं० ९. १६४। ऋ० सं० १०. ११४. १०। ऐ० ब्रा० ७. ३. ५। ता० ब्रा० १६. ४। तै० सं० ३. १. ९ ४।
३— "पा० सू० २. २. २

एवं विभागे सति 'देवाः' 'कथम्' असुरेभ्यः, तदीय मपि भागं 'संवृञ्जीमहि' अपहरेमहि ? एवं कामयित्वा तत्साधनं प्रयासेनान्विष्य 'दर्शपूर्णमासौ' यागावेवापश्यन्। 'ताभ्याम्' ('एत मपि') कृष्णपक्ष मपि स्वय मलभन्त। (॥ २३ ॥)

तद्द्वारा तदुभयावर्त्तमानात्मकं मासम्, तदावर्त्तनात्मकं संवत्सरं च, असुरेभ्यः 'समवृञ्जत' स्वाधीनं कृतवन्तः। अतो न्यूनाधिक-कालावयवानां संवत्सरेऽन्तर्भावात् 'संवत्सरः सर्वम्' संवत्सरात्मकात् 'सर्वस्मात्' कालात् 'सपत्नान् असुरान्' भागरहितान् अकुर्वन्। 'निरभजन्'-इति तात्पर्याभिधानम्। 'सर्वम् एव एषः'-इति वेदितुः फलम्। अतो दर्शपूर्णमासानुष्ठानं सपत्नसर्वस्वहरण मिति प्रशंसा ॥ २४ ॥

"स यो देवाना मिति। 'सः यः' इति वाक्यालङ्कारे। 'सः' आपूर्यमाण-पक्षः पुरा 'देवाना मासीत्'। 'सः' 'यवायुवत'। यौतीति[1] यवः, तस्य यवेति नाम। कथम् ? 'हि' यस्मात् 'तेन' आपूर्यमाणपक्षेण सह 'देवाः' 'अयुवत' समसृज्यन्त। 'असुराणां' कृष्णपक्षस्तु 'अयवा'। कथम् ? 'हि' यस्मात् 'तेन' कृष्णपक्षेण सह 'नायुवत' तस्य देवैरपहृतत्वात् ॥ २५ ॥

शुक्लकृष्णपक्षयोर्नामधेयव्यत्यास माह— "अयो इति। 'देवानां' स्वभूतो 'यः' असौ 'अयवा'; देवानां प्रतिनियतस्वभूतत्वेनासुर-सम्बन्धाभावात्। अतोऽयवनादमिश्रणादयवा शुक्लपक्षः। 'असुराणां' स्वभूतः कृष्णपक्षो 'यवा'; उपायेनापहृत्य देवैर्मिश्रितत्वात् ॥

१— "यु मिश्रणेऽमिश्रणे च"-इति अदा० प० २२ धा०।

अनयोरेवावयवावयवप्रशंसार्थं महोरात्रमाससंवत्सराणा मपि नाम दर्शयति— "स्वद् मित्यादिना। यव-शब्दाभिधेयान् शुक्ल-कृष्णपक्षान् अर्हतीति[1] 'मासः यव्यः'। 'स्वेकः'-इत्यस्य मकारोपजनेन 'सुमेकः'-इति संवत्सरस्य नाम सम्पन्नम्। 'सु' सुष्ठु 'एकः' 'स्वेकः'। "सर्वं वै संवत्सरः"-इत्युक्तत्वेन[2] सर्वस्यापि कालस्य तत्रैवान्तर्भावात् संवत्सर एक एव कालः; अतस्तस्यैतन्नाम युक्तम्; तस्यैव परोक्षेण[3] 'सुमेकः'-इति व्यवहारः[4] ॥

प्रसङ्गादहरादिनामाभिधाय प्रकृत मुपसंहरति— "यवा चेति। 'यवा अयवा च हि' 'यवेतीव' यवेत्येव भवति; यवनस्योभयानुगतत्वात्। अथवा द्वेवैवायवात्मकस्य कृष्णपक्षस्यापि यवनात् पक्षद्वय मपि 'यवा'। अतः 'एतेषां' यवादीनां मध्ये 'येन' निमित्तेन 'होता' भवेत्, 'तत्' कार्यं 'याविहोत्रम्'।

१— 'हीतीति'– इति ज, 'युञ्जतीति'–इति तत्रैव शोधितः पाठः, 'अ-[य]तीति'–इति डा०-वेबर-शोधितः। अर्हतीति पाठे यवशब्दात् "दण्डादिभ्यो यत्"–इति (पा० सू० ५. १. ६६.) अर्हत्यर्थे यत् स्यात्, स्याच्च दण्डादेराकृतिगणत्वं मन्तव्यम्। 'अहीत्तानि'–इति झ–पाठः।

२— ४८० पृ० ६ पं०।

३— "परोक्षप्रिया इव हि देवाः"–इति तै० ब्रा० १. ५. ९. २। तथैव ऐ० ब्रा० ३. ३. ९।

४— 'मासो यव्यः'–इत्यस्यानन्तरं स्वेक इत्यादि-व्यवहार इत्यन्त-ग्रन्थस्यस्थाने "सुष्ठु एकः 'स्वेकः'; सर्वस्यापि कालस्य तत्रैवान्तर्भावात् संवत्सर एक एव कालः मकारोप[यु]ञ्जनेन 'सुमेकः'–इति परोक्षनाम सम्पन्नम्"–इति ठ–पाठः।

तैत्तिरीयकेऽपि "ऋतव्या उपदधाति"–इत्यत्र[1] चयनप्रकरणे यवादयो व्याख्याताः[2] ॥ २६ ॥ ५ [७. १.] ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे
माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
प्रथमकाण्डे सप्तमाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥

॥ इति प्रथमकाण्डे पञ्चमप्रपाठकः समाप्तः[3] ॥

१— "तै० सं० ५. ३. १.२ ; ११. ९ ; ४. २. १ ।

२— "कल्पः–'यावा अयावा इति समर्त्तव्याः'–इति । पाठस्तु– 'यावा अयावा ऊवा ऊमाः सन्नः सगरः सुमेकः'–इति । यावाद्याः षट् शब्दा वसन्ताद्यृतुवाचिनः ; सुमेकशब्दः संवत्सरवाची । हे इष्टके! त्वं तद्रूपासीति योज्यम्"–इति तै० सं० ४. ४. ८. २३—२९ सा० भा० ।

३— इत उत्तरम्.— क–पुस्तके "काण्डी १२१"–इति, ख–पुस्तकेऽपि तथैव, ग–पुस्तके "काण्डी १२१"–इति, घ–ङौ न स्तः, च–पुस्तके तु "कण्डिकासङ्ख्या १२१"–इति । तत्र १ब्रा० १२क०, २ब्रा० ४१क०, ३ब्रा० २१क०, ४ब्रा० २१क०, ५ब्रा० २६क० ; सङ्कलनयात्र पञ्चमप्रपाठकीयपञ्चसु ब्राह्मणेषु १२१ कण्डिकाः श्रुता इति सिद्धम् ॥

अथ

षष्ठप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।

अपि वा

सप्तमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ।

॥ हरिः ॐ ॥

यज्ञेन वै देवाः* । दिव मुपोदक्रामन्नथ योऽयं देवः पशूना मीष्टे स ऽइहाहीयत तस्माद्वास्तव्य ऽइत्याहुर्व्वास्तौ हि तदहीयत ॥ १ ॥

स येनैव देवा दिव मुपोदक्रामन् । तेनो† ऽएवार्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुरथ योऽयं देवः पशूना मीष्टे य ऽइहाहीयत ॥ २ ॥

स ऽऐक्षत । अहास्य हान्तर्यन्त्य मा यज्ञादिति सोऽनूच्चक्राम स ऽआयतयोत्तरत ऽउपोत्पेदे य‡ ऽएष स्विष्टकृतः कालः§ ॥ ३ ॥

* 'देवाः'—इति ख । † 'ओक्रामंस्तेनो'—इति क, ग ।
‡ 'स'—इति च । § 'कालः'—इति घ ।

ते देवा ऽअब्रुवन् । मा व्विस्रक्षीरिति ते वै मा यज्ञान् मान्तर्ग्गताहुतिं मे कल्पयतेति तथेति स समहृहत् स नास्यत् स न कञ्चनाहिनत् ॥ ४ ॥

ते देवा ऽअब्रुवन् । यावन्ति नो हवीꣳषि गृहीतान्यु-भूवन्त्सर्वेषां तेषाꣳ हुत मुपजानीत यथास्मा ऽआहुतिं कल्पयामेति ॥ ५ ॥

ते ऽध्वर्यु मब्रुवन् । यथापूर्वꣳ हवीꣳष्यभिघारयैकस्मा ऽअवदानाय पुनराप्याययायातयामानि कुरु तत ऽएकैक मवदान मवद्येति ॥ ६ ॥

सोऽध्वर्युः । यथापूर्व्वꣳ हवीꣳष्यभ्यघारयदेकस्मा ऽअवदानाय पुनराप्याययदयातयामान्यकरोत्तत ऽएकैक मवदान मवाद्यत्तस्मादाप्तव्य ऽइत्याहुर्व्वास्तु हि तद्यज्ञस्य यद्धुतेषु हविष्षु तस्माद्यस्यै कस्यै च देवतायै हविर्ग्गृह्यते सर्व्वंचैव स्विष्टकृदन्वाभक्तः सर्वंचु ह्येवैनं देवा ऽअन्वा-भजन् ॥ ७ ॥

तद्वा ऽअग्नय ऽइति क्रियते । अग्निर्वै स देवस्तस्यैतानि नामानि शर्व्व ऽइति यथा प्राच्या ऽआचक्षते भव ऽइति यथा बाहीकाः पशूनाम्पती रुद्रोऽग्निरिति तान्यस्या-शान्तान्येवेतराणि नामान्यग्निरित्येव शान्ततमं तस्माद-ग्नय ऽइति क्रियते स्विष्टकृत ऽइति ॥ ८ ॥

ते होचुः। यत्त्वय्यमुच सत्ययक्ष्मह्वि तन्नः स्विष्टं कुर्व्विति तदेभ्यः स्विष्ट मकरोत्तस्मात् स्विष्टकृत ऽइति ॥ ९ ॥

सोऽनुवाक्या मनूच्य सम्पश्यति। ये तथाग्निꣳ स्विष्टकृत मयाडग्निरग्नेः* प्रिया धामानीति तदाग्नेय माज्यभाग माहायाट् सोमस्य प्रिया धामानीति तत्सौम्य माज्यभाग माहायाडग्नेः प्रिया धामानीति तद्य ऽएष ऽउभयचाच्युत ऽआग्नेयः पुरोडाशो भवति त माह ॥ १० ॥

अथ यथादेवतम्। अयाड् देवाना माज्यपानां प्रिया धामानीति तत्प्रयाजानुयाजानाह प्रयाजानुयाजा वै देवा आज्यपा यक्षदग्नेर्होतुः प्रिया धामानीति तदग्निꣳ होतार माह तदस्मा ऽएतां देवा ऽआहुतिं कल्पयित्वाथैनेनैतद्भूयः समशाम्यन् प्रिय ऽएनं धामन्नुपाह्वयन्त तस्मादेवꣳ सम्पश्यति ॥ ११ ॥

तद्धैके। देवतां पूर्व्वां कुर्व्वन्त्ययाड्कारादग्नेरयाट् सोमस्यायाडिति तदु तथा न कुर्याद्विलोम ह ते यज्ञे कुर्व्वन्ति ये देवतां पूर्व्वां कुर्व्वन्त्ययाड्कारादिदꣳ हि प्रथम मभिव्याहरन्नयाड्कार मेवाभिव्याहरति तस्मादयाड्कार मेव पूर्व्वं कुर्यात् ॥ १२ ॥

यक्षत् स्वं महिमान मिति। यत्र वा ऽअदो देवता

* 'मयालग्निरग्नेः'–इति सायणसम्मतः पाठ इति डा०-वेबरः

ऽआवाहयति तदुपि स्वं महिमान मावाहयति तदतः प्राङ् नैव किञ्चन स्वाय महिम्न ऽइति क्रियते तदेष तं प्रीणाति तथो हास्यैषोऽमोघायावाहितो भवति तस्मा-दाह युक्षत् स्वं महिमान मिति ॥ १३ ॥

आ यजता मेज्या ऽइष ऽइति । प्रजा वा ऽइषस्ता ऽएवैतद्यायजूकाः करोति ता ऽइमाः प्रजा यजमाना ऽअर्चन्त्यः श्राम्यन्त्यश्चरन्ति ॥ १४ ॥

सो ऽअध्वरा जातवेदा जुषताꣳ हविरिति । तद्यज्ञ-स्यैवैतत्समृद्धि माशास्ते यद्धि देवा हविर्जुषन्ते तेन हि महज्जयति तस्मादाह जुषताꣳ हविरिति ॥ १५ ॥

तद्युदेते ऽऋच । याज्यानुवाक्ये ऽअवक्लृप्ततमे भवत-स्तृतीयसवनं वै स्विष्टकृद्वैश्वदेवं वै तृतीयसवनं पिप्रीहि देवाꣳ३* ऽउशतो यविष्ठेति तदनुवाक्यायै वैश्वदेव मग्ने यदद्य विशो ऽअध्वरस्य† होतरिति तद्याज्यायै वैश्वदेवं तद्युदेते ऽएवꣳरूपे भवतस्तेनो ऽएते तृतीयसवनस्य रूपं तस्माद्वा ऽएते ऽऋच याज्यानुवाक्ये ऽअवक्लृप्ततमे भवतः ॥ १६ ॥

ते वै त्रिष्टुभौ भवतः । वीर्यं वा ऽएतद्यज्ञस्य यत् स्विष्टकृद्वीर्यं वै वीर्यं त्विन्द्रियं वीर्यं त्रिष्टुबिन्द्रिय

---

* 'देवांरॏ'—इति च ।   † 'ऽध्वरस्य'—इति क, ग ।

मेवैतद्वीर्यं व्वास्तौ स्विष्टकृति दधाति तस्मात्त्रिष्टुभौ भवतः ॥ १७ ॥

उतो ऽअनुष्टुभावेव भवतः । व्वास्त्वनुष्टुब्व्वास्तु स्विष्टकृद्वास्तावेवैतद्वास्तु दधाति पेसुकं वै व्वास्तु पिस्यति ह प्रजया पशुभिर्यस्यैवं व्विदुषोऽनुष्टुभौ भवतः ॥ १८ ॥

. तदु ह भाल्लवेयः । अनुष्टुभ मनुवाक्यां चक्रे त्रिष्टुभं याज्या मेतदुभयं परिग्रह्णामीति स रथात् पपात स पतित्वा बाहु मपि शश्रे* स परिमम्हशे यत् किं मकरं तस्मादिद मापदीति† स हैतदेव मेने यद्विलोम यज्ञेऽकर मिति तस्मान्न व्विलोम कुर्यात् सच्छन्दसावेव स्याता मुभे वैवानुष्टुभा ऽउभे वा त्रिष्टुभौ ॥ १९ ॥

स वा ऽउत्तरार्द्धादवद्यति । उत्तरार्द्धे जुहोत्येषा ह्येतस्य देवस्य दिक् तस्मादुत्तरार्द्धादवद्यत्युत्तरार्द्धे जुहोत्येतस्यै वै दिश ऽउदपद्यत तं तत ऽएवाशमयंस्तस्मादुत्तरार्द्धादवद्यत्युत्तरार्द्धे जुहोति ॥ २० ॥

स वा ऽअभ्यर्द्ध ऽइवेतराभ्य ऽआहुतिभ्यो जुहोति । इतरा ऽआहुतीः पशवोऽनुप्रजायन्ते रुद्रियः स्विष्टकृद्-

---

* 'सश्रे'—इति सायणसम्मतः पाठ इति डा०-वेबरः ।

† 'मापदिति'—इति च । 'मापदीति'—इत्यपि डा०-वेबरेण दृष्टः ।
'मुपदिति'—इत्येव पाठः सायणसम्मत इति च डा०-वेबरः ।

द्वितीयेण* पशून् प्रसजेद्यदितराभिराहुतिभिः संसृजेत् तेऽस्य गृह्याः पशव उपमूर्यमाणा ईयुस्तस्मादभ्यर्द्ध इवेतराभ्य आहुतिभ्यो जुहोति ॥ २१ ॥

एष वै स यज्ञः । येन तद्देवा दिव मुपोदक्रामन्नेषु आहवनीयोऽथ य इहाहीयत स गार्हपत्यस्तस्मादेतं गार्हपत्यात् प्राञ्च मुद्धरन्ति ॥ २२ ॥

तं वा अष्टासु विक्रमेष्वादधीत। अष्टाक्षरा वै गायत्री गायत्र्यैवैतद्दिव मुपोत्क्रामति ॥ २३ ॥

एकादशस्वादधीत । एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुप् त्रिष्टुभै-वैतद्दिव मुपोत्क्रामति॥ २४ ॥

द्वादशस्वादधीत । द्वादशाक्षरा वै जगती जगत्यैवै-तद्दिव मुपोत्क्रामति नात्र मात्रास्ति यत्रैव स्वयं मनसा मन्येत तद्वादधीत स यद्वा अप्यल्पक मिव प्राञ्च मुद्धु-रति तेनैव दिव मुपोत्क्रामति ॥ २५ ॥

तदाहुः । आहवनीये हवींषि श्रपयेयुरतो वै देवा दिव मुपोदक्रामंस्तेनो एवार्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुस्तस्मिन् हवींषि श्रपयाम तस्मिन् यज्ञं तनवामहा इत्यपस्खलु इव ह स हविषां यद्गार्हपत्ये श्रपयेयुर्यत्र आहवनीयो यज्ञे यज्ञं तनवामहा इति ॥ २६ ॥

---

* '०न्द्रेण'—इति सायणसम्मत इति डा०-वेबरः ।

उतो* गार्हपत्य एव अपयन्ति। आहवनीयो वा एष न वा एष तस्मै यदस्मिन्नशृतं अपयेयुस्तस्मै वा एष यदस्मिञ्छृतं जुहुयुरित्युतो यतरथा कामयेत तथा कुर्यात् ॥ २७ ॥

स हैष यज्ञ उवाच। नग्नताया वै बिभेमीति का ते ऽनग्नतेत्यभित† एव मा परिस्तृणीयुरिति तस्मादेतदग्निमभितः परिस्तृणन्ति तृष्णाया वै बिभेमीति का ते तृप्तिरिति ब्राह्मणस्यैव तृप्ति मनु तृप्येय मिति तस्मात्सꣳस्थिते यज्ञे ब्राह्मणं तर्प्पयितवै ब्रूयाद्यज्ञ मेवैतत् तर्प्पयति ॥ २८ ॥ १ ॥

॥ इति षष्ठप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् [७. ३.] ॥

अथाग्नये स्विष्टकृद्यागम्, तस्य प्रधानयागसमानन्तर्यञ्च विधातु माख्यायिका माह— "यज्ञेन वा इति। पुरा खलु 'देवाः' 'यज्ञेन' साधनेन 'दिवं' प्राप्ताः; तथा पश्वभिमानी 'देवः' रुद्रः 'इह' यज्ञवास्तावुषित्वा[१] द्युलोकाद्धीनोऽभूत्। यत एव 'वास्तौ' एव स्थितत्वात् रुद्रो 'वास्तव्य इति' वेदविदः कथयन्ति ॥ १ ॥

रुद्रस्येहैव हीनभावे कारणाभिधानायाह— "स यो नैवेति।

---

* 'उतो'–इति च। † '०तेत्यभित'–इति च।

१— 'यज्ञवास्तवरोषित्वा'–इति ज, झ, वृष्टो डा०-वोयेबरेणापि।

'अथ' रुद्रः 'देवाः' 'येन' यज्ञेन साधनेन 'दिवं' गताः, 'तेनैव' साधनेन, तत्साधयितुं साधन मतिदुस्सम्पाद मिति ब्रुवन् आत्मान मन्तरेण क्लेशापनयतां स्वर्गसाधन मन्वतिष्ठत् ॥ १ ॥

"स ऐक्षतेति । भवतः स चाहं देवैस्त्यक्तो भुव मा यज्ञादेते व्यवहितं कुर्वन्तीत्येवेति विचार्य स्वयं यज्ञप्रदेशं प्रत्युत्तमासमन्ततो[1] भूत्वोत्तरस्यां दिशि स्थिष्टकृत्काले यज्ञं प्रतिरोद्धु मुत्तस्थौ ॥ २ ॥

तथा च सति— "ते देवा अब्रुवन्निति । 'ते देवाः' (असुं[१]) यज्ञं विसृष्टं मा कार्षीरित्यब्रुवन् । अथ स रुद्रोऽपि हे देवाः! 'ते' यूयं 'मा' मां 'यज्ञात्' अन्तर्हितं 'मा' कार्ष्ट, अत एव 'आहुतिं' 'मे' मदर्थं 'कल्पयतेति' उक्तवान् । तैः 'तथा' अस्तु 'इति' उक्ते 'सः' रुद्रो यज्ञं 'समहरत्' ऊर्द्धं प्रापयत् ; न च हविरादिकं बहिः चिप्तवान् । तथा 'कश्चन' किमपि यज्ञावयवं न हिंसितवान् ॥ ४ ॥

"ते देवा इति । अथ 'ते देवाः' परस्पर मित्यम् 'अब्रुवन्',— अस्माकं प्रदानाय 'यावन्ति हवींषि गृहीतानि', 'तेषां' पूर्व्वं माहुतं 'हुतं'[२] शिष्टम् 'उपजानीत' । 'यथा' येन प्रकारेण द्रव्येण 'अस्मै' रुद्राय 'आहुतिं कल्पयाम' 'इति' ॥ ५ ॥

एव मुक्त्वा, "तेऽध्वर्यु मब्रुवन्निति । हे अध्वर्यो ! त्व मस्माक मवत्तानि 'हवींषि' आग्नेयादिक्रमेण अभिघारणं कुरु । तथा चेकस्मै, ततोऽप्यवशिष्टाद्यावदानाय, 'पुनः' तदवत्तशेषम्, 'पुनः' अभिघारणेन 'आप्यायय', ततः अयातयामं कृत्वा सर्वाण्यप्यवत्तशे-

१— 'प्रत्युचक्राम स क्रुद्धो'—इति ठ । २— नैतत् पदं ठ-पुस्तकादन्यत्र ।
३— 'तेषां पूर्वं माहुतिहुतां'—इति भ,'तेषां सर्वेषां माहुतिहुंता'—इति ठ ।

षाणि अगतसाराणि कुरु, 'ततः' 'एकैकं' यावन्तः प्रधानशेषा-स्तेष्वेकैक मवदानं कुरु ॥ ६ ॥

देवैरभिहित मर्थ मध्वर्युणा तथैवानुष्ठित मर्थं श्रुतिभूतार्थेन स्वेटानुवदति— "सोऽध्वर्युरित्यादिना ॥

इदानीं मवशिष्टभाक्त्वेन रुद्रस्य वास्तव्यत्वप्रसिद्धि माह— "तस्मादिति। आख्यायिकासिद्ध मर्थ मिदानीं विधत्ते— "तस्माद् यस्मै कस्मै चेति। हविर्ग्रहणवत्सर्वप्रदेशेष्वपि स्विष्टकृतो नियतत्वे कारणाभिधानं "सर्वत्र हीति। रुद्रः 'अन्वाभक्तः' ॥ ७ ॥

कथ मग्नेः स्विष्टकृति क्रियत इत्याशङ्क्याह— "तदा अग्नय इतीति। प्राच्यादिदिशभेदेन शर्वादिनामभेदेऽपि देवतैकैवेत्यर्थः। यद्येवं तर्हि अन्यत् नाम किन्न स्यादित्यत आह— "तान्यस्येति। 'अस्य' रुद्रस्य अग्निनामाभिधेयस्य अस्तु पावकादि नाम; सर्वलोको-ऽपकारित्वात्। 'तस्मात्' तत्र सर्वत्र 'अग्नये-इति क्रियते' ॥ ८ ॥

अथ किमर्थं स्विष्टकृत इति विशेषणं हविर्दातृभिः क्रियते ? तत्र कारण माह[1]— "ते होचुरिति। 'यद्' यस्मात् 'त्वयि' 'असुत्र' आहवनीयदेशे आहुत्याधारभूते 'सति' 'अयक्ष्महि' इष्टवन्तः, तस्मात्। अथ वा 'यत्' हविर्जातम् 'अयक्ष्महि', 'तत्' सर्वं 'स्विष्टम्' अवैकल्येन प्र'कुरु'; यथा साङ्गं फलवद्भवति, तथा कुर्वित्यर्थः। यस्मादूचुः, 'तस्मात्' स तथैव 'स्विष्ट मकरोत्' सर्वचापि विशे-षणत्वेन 'स्विष्टकृत इति' क्रियते। तस्मात् "अग्नये स्विष्टकृते"-इति स्विष्टकृद्यागसमये ब्रूयादित्यर्थः ॥ ९ ॥

१— 'स्विष्टकृत इति विशेषणस्य कारण माह'-इति ढ।

अथ स्विष्टकृन्निगद[1] मभिधातु माह[2]— "सोऽनुवाक्या मिति । 'सः' होता, स्विष्टकृदनुवाक्यानन्तरं 'ये' आनन्तर्येण प्रयाजाज्य-भागादिदेवाः स्विष्टाः, तान्, तं 'स्विष्टकृत मग्निं' च 'सम्पश्यति' संस्मरेत्, सम्भूयानुवदेदित्यर्थः ॥

सन्दर्शनप्रकार मनूद्य क्रमेण व्याचष्टे—"अयाडग्निः[3]"–इत्यादिना । 'अयं' स्विष्टकृत् 'अग्निः' ('अग्नेः') प्रथमाज्यभागदेवस्य ('प्रिया') प्रियाणि 'धामानि' 'इति' निःशेषाणि 'अयाट्' इष्टवान् । 'तत्' तेनैतन्मन्त्रभागपाठेन प्रथमम् 'आज्यभागं' स्विष्टं कृतवानित्युक्तवान् भवति । एव मितरवाक्यान्यपि योज्यानि । एष स्विष्टकृन्निगद आवाहननिगदेनैव व्याख्यातप्रायः[4] सम्पश्यताम्[5] ॥ १० ॥

अत्र स्विष्टकृदग्निरवान्तरदेववत्स्विष्टीकर्त्तव्यत्वेनोक्तः, सोऽभि-धीयते— "यक्षदग्नेर्होतुः प्रिया धामानीत्यनेन । अत्राज्यभागादि-देवेभ्योऽन्य मिच्छितत्वादयाडिति भूतार्थे प्रयोगात् स्विष्टकृदग्नेः स्वस्येतः परं यष्टव्यत्वम् । यक्षदिति विध्यर्थः पञ्चमलकारः[6] । "अग्निं

१— स एष निगदः वा० सं० २१ अ० ४७ कण्डिकायां द्रष्टव्यः ।

२— 'अथ स्विष्टकृन्निगद मभिदधाति'–इति ढ ।

३— 'अयालग्निः'–इत्येव पाठोऽस्मद्दृष्टेषु सर्वपुस्तकेषु, पठ्यते तु 'अया-ळग्निः'–इति ; वस्तुतः 'अयाडग्निः'–इत्येव साधुः ।

४— पुरस्तात् ४. २. १६ द्रष्टव्यम् (२८८, २९१ पृ०) ।

५— नैतत् पदं ढ-पुस्तके ।

६— "लिङर्थे लेट्"–इति पा० सू० ३. ४. ७ ।

होतार माहेति। होमाधार मग्नि माह। स एव स्विष्टकृदग्निः; "त्वय्यमुत्र सत्ययक्ष्महीत्युक्तत्वात्[१]। किं मेतत्सन्दर्शनमात्रेणाग्निः कथं स्विष्टं कुर्यादित्याशङ्क्य तस्य प्रीत्युत्पादनप्रकारं दर्शयति— "तदस्मा इति। 'तत्' तस्मात् 'अस्मै' स्विष्टकृतेऽग्नये पूर्वम् 'एता माहुतिं कल्पयित्वा' ('अथ') इदानीम् ('एतेन') अनेन यच्चदग्ने-रिति भागेन 'भूयः समशाम्यन्' (भूयसीं प्रीति मुदपादयन्[२])। "तस्मादिति। सर्वथाग्नेः सन्तुष्टत्वाय स्विष्टकृत्त्वकरणस्य प्रकाशनादेवं सम्पश्येदित्यर्थः ॥ ११ ॥

अयाड्कारात् प्राग् देवतानामनिर्देश मेकीयपक्षत्वेनोपन्यस्य निराचष्टे— "तद्वैक इति। तत् स्वय मेव प्रदर्शयति— "अग्नेरयाट् सोमस्यायाडिति। अग्नेः सोमस्य च यानि धामानि, तानि स्विष्टकृदग्निः सम्यगिष्टवानित्यर्थः। 'विलोम' विरुद्धम्; स्विष्टी-करणस्यैवाभ्यर्हितत्वेन प्रथमनिर्दिष्टव्यत्वात्[३]। अतः 'प्रथम मभिव्या-हरन्' पुरुषोऽयाड्कार मेव प्रथम मभिव्याहरेत् ॥ १२ ॥

स्वं महिमान मित्यस्य तात्पर्य माह— "यक्षत् स्वं महिमान मिति। अयं स्विष्टकृदग्निः 'स्वं महिमानं' स्वकीयं देवतारूप मपि 'यक्षत्' यजेत। स्विष्टकृत इदानी मपि अकृतत्वाद्याडिति नोच्यत इत्यभिप्रायः। 'यत्र' यष्टव्यदेवता 'आवाहयति', तत्रापि 'स्वं

१— पुरस्ताद् द्रष्टव्यम् (४९६ पृ० १पं०)।

२— व्याख्यैषा ढ-पुस्तकमात्रे दृश्यते।

३— 'देवतां देवतानाम पूर्वम् अयाट्कारात् प्राक्। तद्विरुद्धम्; स्विष्टी-करणस्यैवानभ्यर्हितत्वेन प्रथमनिर्दिष्टव्यत्वात्'—इति ढ।

महिमानं' महत्वस्य विग्रह मप्यावाहयति। अतो यथा आवाहिता देवताः सर्वा अपीष्टाः, एवं स्वं महिमार्थ मपि यष्टव्यम्। यतः 'अतः प्राक्' 'किञ्चन' 'स्वाय महिम्ने' इदं हविः 'इति' 'न क्रियते', तस्मात् 'अत्र' स्विष्टकृन्निगदाभिधानसमये 'तत्' तेन स्वं महिमान मित्यनेन 'तम्' (अग्नेर्महिमानं[1]) प्रीणितवान् भवति। अत एव यचदग्नेरित्येतत् अग्नेरपि यागानुज्ञाप्रदानादेव पूर्वं प्रागावाहनसमये आवाहितः स्वो महिमा। 'तथो ह' तथैव सति 'अस्य' यजमानस्य 'अमोघाय' साफल्याय 'आवाहितः' भवेत्। तस्मादित्युपसंहारः॥ १ ३॥

"आ यजतेति। 'आ यजता मेज्या इषः'-इतिभागस्य तात्पर्य माह- इट्शब्देनान्न मुच्यते; तदुपजीवित्वात् 'प्रजाः' अपि 'इषः'; 'एज्याः' पुनः पुनरिज्याः[2]; अत एतत्पाठेन यजमानरूपाः प्रजाः 'यायजुकाः' इष्टिशीलाः[3] 'करोति'। अतः कारणात् 'ता इमाः' सर्वा यजमानरूपाः प्रजा इदानीम् 'अर्चन्त्यः' बहुकर्म कुर्वन्त्यः 'श्राम्यन्तः' आत्मानं व्यापारैः क्लेशयन्त्यः ('चरन्ति') यागाननुतिष्ठन्ति॥ १ ४॥

"सो अध्वरेति। सो अध्वरेत्यस्य तात्पर्य माह- "तद्यज्ञस्यैवैतदिति। 'हविः' सौविष्टकृतम्, 'जातवेदाः' आहुत्याधारः स्विष्टकृदग्निः। 'यत्' 'हविः' (सौविष्टकृतं[4]) 'देवाः' सेवन्ते[5], 'तेन'

१— ढ-पुस्तके नैते पदे दृश्येते।
२— 'पुनर्यष्टा'-इति ज, झ; 'पुनरिष्या'-इत्यपि दृष्टो डा०-वेबरेण।
३— 'इज्याशीलाः'-इति च। ४— नैतत् पदं ढ-पुस्तकादन्यत्र
५— 'सेवतां'-इति ढ।

सेवितेन हविषा 'महत्' उत्तमं[1] स्थानं 'जयति' यजमानः ; अतः मन्त्रद्वेहविर्षोऽधीनत्वादेतत्पाठो युक्तः ॥ १५ ॥

इत्थं स्विष्टकृन्निगदं व्याख्याय तस्य याज्यां पुरोऽनुवाक्याञ्चाह— "तद्यदिति । 'अत्र' स्विष्टकृति । 'तद्यत्' तस्मात् 'एते' वक्ष्यमाणे एव 'याज्यानुवाक्ये' 'अवक्लृप्ततमे' अत्यन्तं योग्ये भवतः । तयो-रवक्लृप्तत्व माह— "तृतीयसवनं वा इति । अयं 'स्विष्टकृद्' यागः 'तृतीयसवनं' तत्स्थानीयः ; अन्तिमत्त्वसाम्यात् । तच्च 'तृतीयसवनं' 'वैश्वदेवं' विश्वे देवास्तस्याभिमानिनः ; अतः सर्वथा वैश्वदेवेन भवि-तव्यम् । तत्रापि "पिप्रीहि"-इति[2] या ऋगस्ति, 'तत्' 'अनुवाक्यायै' अनुवाक्यायाः 'वैश्वदेवं' रूपम् ; तत्र "देवान्"-इति देवानां बहुत्वश्रवणात् । "अग्ने यदद्य"-इत्येत्[3] 'याज्यायै' याज्यायाः वैश्व-देवत्वम् ; अत्र "विप्रः"-इति बहुवचनलिङ्गात् । 'एते' ऋचौ 'एवंरूपे' वैश्वदेवलिङ्गके "पिप्रीहि देवान्"— "अग्ने यदद्य विप्रः"-इत्येवंरूपे ; ('तेन उ') तेनैव कारणेन 'एते' द्वे ऋचौ 'तृतीय-सवनस्य रूपम्' ॥ १६ ॥

तयोर्यत् त्रिष्टुप्त्वम्, तत्प्रशंसति— "ते वै त्रिष्टुभाविति । स्विष्ट-

---

१— 'जेतव्यं'-इति ज ।

२— ऋ० सं० १०. २. १ । तै० सं० ४. ३. १३. १३ । पाठस्त्वेवम्—"पि-प्रीहि देवाँ उशतो यविष्ठ विद्वाँ ऋतूँ ऋतुपते यजेह । ये दैव्या ऋत्विजस्तेभिरग्ने त्वँ होतॄणामस्यायजिष्ठः"—इति ।

३— ऋ० सं० ६. १५. १४ । तै० सं० ४. ३. १३. १४ । तत्पाठस्त्वेवम्— "अग्ने यदद्य विशो अध्वरस्य होतः पावक शोचे वेष्ट्वँ हि यज्वा । ऋता यजासि महिना वि यद् भूर्हव्या वह यविष्ठ या ते अद्य"—इति ।

कृतो कृतावशिष्टरूपत्वात् 'एतद्' 'यज्ञस्य' 'वास्तु' वास्तुस्थानीयम् । तच्च वास्तु 'अवीर्यं' निस्सारम्; उपयुक्तशेषत्वात् । त्रिष्टुप् प्रजापतेः बलवद्भ्यः उरोबाहुभ्यः सकाशादिन्द्रेण सहोत्पन्नत्वात् 'त्रिष्टुबिन्द्रियम्'; अत एव 'वीर्यम्'; अतः पुरोऽनुवाक्यायास्त्रिष्टुप्त्वकरणेन अबले 'स्विष्टकृति' 'इन्द्रियं वीर्य मेव' स्थापितवान् भवति॥ १७॥

पक्षान्तर माह— "उतो अनुष्टुभावेवेति। स्विष्टकृतः प्रधानेभ्योऽतिरिक्तत्वेनाधिकत्वाद् 'वास्तु', 'अनुष्टुप्' अपि गायत्र्यादिसप्तच्छन्दसोऽतिरिक्तत्वाद् 'वास्तु'; अत एव 'वास्तावेव' 'वास्तु' स्थापितवान् भवति। तच्च वास्तु 'पेसुकम्' अभिवर्द्धनशीलम्; अत एव तज्ज्ञानवान् यः 'अनुष्टुभौ' याज्यानुवाक्ये कुर्यात्, सोऽपि 'प्रजया पशुभिः' च 'पिस्यति[1]' अभिवृद्धो[2] भवति॥ १८॥

याज्यानुवाक्ययोर्विलक्षणच्छन्दस्त्वपक्षं निराकर्त्तुं माख्यायिका माह— "तद् हेति। 'भागवेयः' तूक्तोभयपक्षोक्तफलावरोधाय 'अनुष्टुभ मनुवाक्यां', 'त्रिष्टुभं याज्याम्' अकरोत्। 'सः' विलक्षणानुष्ठानदोषेण कदाचित् सञ्चारसमये 'रथात् पपात'। पतन्नेकं 'बाहुं' भूमौ प्रसारितवान्[3]; सबाहुर्विस्रस्तोऽभूदित्यभिप्रायः। 'सः' च विचार्य किञ्चिदविहितं कृतवानस्मि, 'तस्मात्' 'इदं' रथात्पतनम् 'अपत्[4]' प्राप्त मभूदिति निश्चित्य, "यदनन्तरं यद्भवति, तत्तस्य कारणम्"—इतिन्यायादिदं विपरीतानुष्ठान मेव कारणं

१— निघ० २.१४. २१। "पिस्ट पेस्ट गतौ" भ्वा० प०, व्यत्ययेन श्यन्।
२— 'अतिवृद्धो'–इति ज, झ। ३— 'भ्रंशे'–इत्यस्यैवाय मर्थः स्यात्।
४— मूलविरुद्धपाठोऽयम्; तस्यैव व्याख्यानं वा कृत मेवं स्यात्।

बुद्धवान् । यस्मादेवं 'तस्मात् सर्वंच' विपरीतं 'न' अनुतिष्ठेत् । अतः 'उभे' याज्यानुवाक्ये 'अनुष्टुभावेव वा त्रिष्टुभावेव वा'; स्विष्टकृद्याज्यानुवाक्ये 'सच्छन्दसौ' समानच्छन्दस्के भवेताम् ॥ १९ ॥

स्विष्टकृदवदानहोमप्रदेशयोर्विशेष माह— "स वा उत्तरार्द्धादिति । उत्तरपूर्वदिशो[१] लोकपालत्वेन रुद्रसम्बन्धः सर्वशास्त्रप्रसिद्धः[२]; तेन कारणेनापि उत्तरार्द्धादेवावदानं, तत्रैव होमस्य कर्त्तव्य इत्याह— "एतस्यै वै दिश इति । स्विष्टकृद्यागविधानसमये "उत्तरत उपोत्पेदे"-इत्युक्तत्वात्[३]; "यत उत्पद्यते, 'तं तत एव' शमयितव्यम्"— इतिनियमात् उत्तरतोऽवदानहोमौ कर्त्तव्यौ । तथा च कात्यायनः— "यावद्धविरुत्तरार्द्धात् स्विष्टकृतस्तत एव होमः"-इति[४] ॥ २० ॥

उत्तरदेशे प्रदानेऽपि प्रधानहविषा महासंस्पर्शं विधत्ते— "स वा अभ्यर्द्धं इवेति । 'इतराभ्यः' प्रधान-'आहुतिभ्यः' सकाशात् 'अभ्यर्द्धे' सन्निहितप्रदेश एव; न तासां स्थाने । विपक्षे बाध माह— "इतरा इति । 'इतरा आहुतीः अनु' यजमानस्य 'पशवः' 'प्रजायन्ते'; ताः पशुफलजनका इत्यर्थः । स्विष्टकृद्यागस्य 'रुद्रियः' रुद्रदेवत्यः ।

१— 'उत्तरदिशो'-इति ठ; 'उत्तरपूर्वदिशो'-इत्यपि दृष्टो डा०-वेबरेण ।

२— "इन्द्रो वह्निः पितृपतिर्नैर्ऋतो वरुणो मरुत् । कुबेर ईशः पतयः पूर्वादीनां दिशां क्रमात्"-इति अम० को० १. ३. ३ ।

३— पुरस्ताद् द्रष्टव्यम् (४६४ पृ० १४ पं०) ।

४— का० श्रौ० सू० ३. ३. २६, २७ । यावन्ति हवींषि भवन्ति, तेषां सर्वेषा मुत्तरार्द्धात् उत्तरस्मात् प्रदेशात् स्विष्टकृतः स्विष्टकृद्यागार्थं भवद्यति । ततोऽसेवत्तरार्द्धं एव स्विष्टकृदवदानानां होमो भवति ।

एवं सति यदि ताभिः सह स्विष्टकृदाहुति मासंयोजयेत्, तदा रुद्रेण[१] सह 'पशून्' 'प्रसजेद्' योजयेत् । अत एतेनापराधेन यजमानस्य गृहावस्थिताः 'पशवः' 'उपमूर्यमाणाः' समीप एव म्रियमाणाः प्राप्नुयुः । तस्मादितराभ्यो नातिदूरे जुहुयात् । तथा च सूत्रम्— "असंसृष्टां माहुतिभिः"-इति[२] ॥ २१ ॥

आहवनीयगार्हपत्ययोरन्यतरस्मिन् हविः-श्रपणं विधास्यति, तदर्थं तयोराधानप्रदेशपरिमाणं विधातु माह— "एष वा इति । 'येन' साधनेन 'तद्देवाः' 'दिवं' गताः, 'स एष यज्ञः' खलु । एष यज्ञ इत्येतद्विशिनष्टि— "एष आहवनीय इति । यज्ञसाधनत्वादाहवनीयस्य यज्ञत्वम् । यस्त्विह भूमावेवावशिष्टः, 'स गार्हपत्यः' । 'तस्मात्' इदानी मपि दिवङ्गन्तुकामाः 'एतम्' आहवनीयं यज्ञसाधनं 'गार्हपत्यात्' 'प्राञ्चं' प्राग्देशं प्रति 'उद्धरन्ति' यजमानायोद्धरेयुरित्यर्थः ॥ २२ ॥

उद्धृत्य प्राच्यां कियत् पुर आदध्यात् ? इत्यत्र बहून् पक्षानाह:— "तम् अष्टास्वित्यादिना । विक्रमशब्देनात्र विक्रम्यते अनेनैवेति व्युत्पत्त्यैकपादप्रक्षेपपरिमितोऽंश उच्यते[३]; अन्यत्र यजमानसम्मानस्य करणात् । गार्हपत्य मवधीकृत्य तथाविधेषु अष्टसु प्रक्रमेषु गतेष्वाह-

---

१— 'रुद्रियेश'-इति मूलपाठः; तस्यैव व्याख्यानं स्याद्रुद्रेणेति ।

२— का० श्रौ० सू० ३, ३, २९ । इतराभिराज्याहुतिभिरस्पृष्टां स्विष्टकृदाहुतिं जुहुयादिति तदर्थः । ३— 'क्रमु पादविक्षेपे'-इति भ्वा० प० ४७३ धातुः । प्रकर्षेण क्रमणं प्रक्रमः । क्रमणेनारत्निमात्रः प्रक्रमो भवति ; "तस्मात् प्राङ् प्रक्रामति त्रीन् विक्रमान्"-इत्यादिश्रुतेः (३. ५. १. १.) । अरत्निस्तु पुरुषपञ्चमांशः ; तस्माद् द्विपदः प्रक्रमः ।

वनीय मादधीत। तथा सति तद्द्वारा अष्टसङ्ख्यायुक्त-'गायत्र्येव' 'दिवं' प्राप्तवान् भवति। तस्माद्गायत्रीसाम्यलाभादष्टप्रक्रमपरिमाणाधानं प्रशस्त मित्यर्थः॥ २३॥

एव मुत्तरवाक्यान्यपि योज्यानि॥ २४॥

क्रियासौकर्यानपक्षत्वेनान्यान् पक्षानभिधाय कर्मणो यावन्मात्रं पर्याप्त मिति मन्यते, तावन्मात्र मेव कुर्यादित्याह— "नात्रेति। 'अत्र' आधानविषये अष्टत्वादि[1]—'मात्रा' 'नास्ति' शास्त्रतः। अतः स्वेच्छया 'यत्रैव' देशे आहवनीय आहिते कर्म सुकरं भवतीति 'स्वयं मनसैव मन्येत' निश्चिनुयात्, तत्र 'आदधीत'; तस्मात् 'अल्पक मिव' अल्पक मपि, अष्टप्रक्रमादत्यल्प मपि 'प्राञ्चं' दिशं प्रत्युद्धरेत्। 'तेनैव' आत्मनैव[2] 'दिवं' प्राप्नोत्येव। अत्र कात्यायनः— "पुरस्तादाहवनीयस्याष्टासु प्रक्रमेष्वेकादशसु द्वादशसु मत्या वा"- इति[3]॥ २५॥

इदानीं हविः-श्रपणविषये केषाञ्चित्पक्ष माह— "तदाहुरिति। आहवनीय एव श्रपयता मभिप्राय माह— "अतो वा इति। 'अतः' अस्मादाहवनीयात् 'देवाः' 'दिवं' प्राप्ताः, अतोऽस्माभिरपि तत्रैव श्रपणं कर्त्तव्य मिति तेषा माशयः। उपोत्क्रमणसाधनत्व मेव कुत इत्यत आह— "तेनो एवेति। तेनैवाहवनी-

१— 'अष्टात्वादि'–इति भ। २— 'आत्मनैव'–इति ज।
३— का० श्रौ० सू० ४. ८. १६। गार्हपत्यस्य खरस्य मध्यात् प्राच्यां दिशि अष्टासु पदिकेषु प्रक्रमेषु आहवनीयखरस्य मध्यं कुर्यात्। 'मत्या वा' उक्तसङ्ख्यातो न्यूनेष्वपि सप्तसु षडादिषु वेत्यर्थः।

येन साधनेन प्रयाणात्मकं हविः-प्रदानादि सकलं कर्मानुतिष्ठन्; अतस्तस्योपोत्क्रमणसाधनत्वम्। अतो वय मपि अन्यत्र श्रपण मन्यत्र जुहवाम इति वैय्यधिकरण्यं मा भूदिति तस्मिन्नेव आहवनीये श्रपणं यागञ्च करवामेति। वैय्यधिकरण्ये दोष माह— "अपस्खल इवेति। 'गार्हपत्ये श्रपयेयुः' इति यत्, 'सोऽपस्खलः इव' अपस्खल नाम 'हविषां' भवति। फलितानां व्रीह्यादीनां तुषविमोकादिसम्पादनप्रदेशः 'खलः'। यथा व्रीह्यादिराशिः खलाद्[1] बहिरपि प्राप्तो व्यर्थो भवति, एव मन्यत्र श्रपण मपि। अतः प्रागुक्तप्रकारेण आहवनीये एव 'यज्ञे', 'यज्ञं' यज्ञसाधनत्वात् श्रप्यमाणं हविरपि यज्ञः ॥ २६ ॥

अन्येषां पक्ष माह— "उतो इति। प्रथमपक्षोक्त माहवनीये श्रपण मत्रापि सम्भावयति— "आहवनीयो वा इति। आहवनीयस्य इतः प्रणीतत्वात्। किं मुपचरितेनाहवनीयेन, साक्षात्तस्मिन्नेव श्रपण मस्त्वित्याशङ्क्य तस्य श्रपणायोग्यत्व माह— "न वा एष इति। 'एषः' आवनीयः व्रतश्रपणाय 'न वै' नोचितः, खल्वित्यर्थः। तर्हि कस्मा उचित इति, तत्राह— "तस्मै वा इति। असौ व्रतस्य होमायोचित इत्यर्थः ॥

१— 'स्खलाद्'—इति ठ। वस्तुतो लोके निस्सकारः प्रयोग एव स्यात् साधुः। तथा हि मनुः—"खलात् क्षेत्रादगाराद्वा"—इत्यादि (११. १७.)। "खल उत्तरवेदिः"—इति आश्व० श्रौ० ७. १२. १४; का० श्रौ० २२. ६. ४३। "ये वेदि मभितस्तानुत्तरवेदिदेशे स्फ्ट्रन्ति"—इति च तत्रैव तत उत्तरम् ४५ सू०।

अथवा एवं व्याख्येयम्। "आहवनीयो वा एष इति, मुख्य आहवनीय एवोच्यते। यस्मात्[1] 'एष आहवनीयः' आहवनार्हः; अत एष पक्वस्य हविषो होमाय योग्यः; न त्वामस्य पाकायेति। अग्निद्वयपक्षेऽप्युपपत्तिसम्भवाच्छ्रपणस्यैच्छिकत्व माह— "अतो यत-रथेति। यथा कामयते, तथैव कुर्यात् ॥ २७॥

अथाग्नेः परिस्तरणं विधातु माह— "स हैष इति। 'यज्ञः' अग्निः; एष आहवनीय इत्युक्तत्वात्। 'नग्नता' प्रावरणराहित्यम्। अग्ने-र्नग्नत्वपरिहार मजानानाः पृच्छन्ति— "का त इति। 'अनग्नता'-इति छेदः। "तस्मादिति, परिस्तरणविधिः ॥

इष्ट्यङ्गभूतब्राह्मणसन्तर्पणं विधातु माह— "तृष्णाया इति। भीत्युपन्यासस्तस्यावश्यम्परिहर्त्तव्यत्वद्योतनार्थः। कः परिहारस्तृष्णाया इति पृष्ट आह— "ब्राह्मणस्यैवेति। 'एव'-कारेण स्वतर्पणादपि ब्राह्मणतर्पण मेव श्रेय इत्यय मर्थो द्योत्यते। 'ब्राह्मणस्य'-इति जातावेकवचनम्[2]; ब्राह्मण मित्यभिधानात्। "तस्मादिति। 'ब्राह्मणं तर्पयितवै ब्रूयात्' यजमान इति शेषः। 'एतत्' एतेन ब्राह्मणतर्पणेन 'यज्ञ मेव' अग्नि मेव ॥ २८॥ १॥ [७. ३.] ॥

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे
माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
प्रथमकाण्डे सप्तमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥

१— 'तस्मात्'-इति ज, झ। २— पा० सू० १. २. ५८ द्रष्टव्यम्।

प्रजापतिर्ह वै स्वां दुहितर मभिदध्यौ । दिवं वोषसं वा मिथुन्येनया* स्या मिति ताᳬ सम्बभूव ॥ १ ॥

तद्वै देवाना माग ऽआस । य ऽइत्थᳬ स्वां दुहितर मस्माकᳬ स्वसारं करोतीति ॥ २ ॥

ते ह देवा ऊचुः । योऽयं देवः पशूना मीष्टे ऽति-सन्धं वा ऽअयं चरति य ऽइत्थᳬ स्वां दुहितर मस्माकᳬ स्वसारं करोति विध्येम मिति तᳬ रुद्रोऽभ्यायत्य विव्याध तस्य सामि रेतः प्रचस्कन्द तथेन्नूनं तदास ॥३॥

तस्मादेतदृषिणाभ्यनूक्तम् । पिता यत् स्वां दुहितर मधिष्कन् क्ष्मया रेतः सञ्जग्मानो निषिञ्चदिति तदाग्निमारुत मित्युक्थं तस्मिंस्तद्व्याख्यायते यथा तद्देवा रेतः प्राजनयंस्तेषां यदा देवानां क्रोधो व्यैदथ प्रजापति मभिषज्यंस्तस्य तᳬ शल्यं निरकृन्तन्त्स वै यज्ञ ऽएव प्रजापतिः ॥ ४ ॥

ते होचुः । उपजानीत यथेदं नामुयासत् कनीयो ह्याहुतेर्यथेदᳬ स्यादिति ॥ ५ ॥

ते होचुः । भगायैनद्दक्षिणत ऽआसीनाय परिहरत तद्भगः प्राशिष्यति तद्यथाहुत मेवं भविष्यतीति तद्भगाय

* 'मिथुंन्येनया'—इति क, ग ।

दक्षिणत ऽआसीनाय पर्य्यूहुः* स्तद्भगोऽवेक्षाञ्चक्रे तस्याक्षिणी निर्द्ददाह तथेन्नूनं तदास तस्मादाहुरन्धो भग इति ॥ ६ ॥

ते होचुः । नो न्वेवाचाशमत् पूष्ण ऽएनत् परिहरतेति तत् पूष्णे पर्य्यूहुः† स्तत् पूषा प्राश तस्य दतो निर्जघान तथेन्नूनं तदास तस्मादाहुरदन्तकः पूषेति तस्माद्यं पूष्णे चरुं कुर्व्वन्ति प्रपिष्टानामेव कुर्व्वन्ति यथादन्तकायैवम् ॥ ७ ॥

ते होचुः । नो न्वेवाचाशमद् बृहस्पतय ऽएनत् परिहरतेति तद् बृहस्पतये पर्य्यूहुः‡ स बृहस्पतिः सवितारमेव प्रसवायोपाधावत् सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुवेति तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत् तदेनꣳ सवितृप्रसूतं नाहिनत् ततोऽर्व्वाचीनꣳ शान्तं तदेतन्निदानेन यत् प्राशित्रम्§ ॥ ८ ॥

स यत् प्राशित्रमवद्यति । यदेवात्राविद्धं यज्ञस्य यद्रुद्रियं तदेवैतन्निर्मिमीतेऽथाप ऽउपस्पृशति शान्तिरापस्तदद्भिः शमयत्यथेडां पशून्त्समवद्यति ॥ ९ ॥

स वै यावन्मात्रमिवैवावद्येत् । तथा शल्यः प्रच्यवते

*, †, ‡ 'पर्य्यूहुः'—इति क, ग ।

§ 'प्राशित्रं'—इति क, ग; 'प्राशित्रꣳ'—इति ख, च ।

तस्माद्यावन्मात्र मिवैवावद्येदन्यतरत ऽआज्यं कुर्याद-धस्ताद्वोपरिष्टाद्वा तथा खदन्निस्सरणवद्भवति तथा निस्रवति तस्मादन्यतरत ऽआज्यं कुर्यादधस्ताद्वोपरिष्टाद्वा॥ १० ॥

स ऽआज्यस्योपस्तीर्य । द्विर्हविषोवदायाथोऽपरिष्टादाज्यस्याभिघारयति तद्यथैव यन्नस्यावदान मेव मेव तत्* ॥ ११ ॥

तन्न पूर्व्वेण परिहरेत् । पूर्वेण हैके परिहरन्ति पुरस्ताद्वै प्रत्यञ्ची यजमानं पशव ऽउपतिष्ठन्ते रुद्रियेण ह पशून् प्रसजेद्यत् पूर्व्वेण परिहरेत्तेऽस्य गृहाः पशव ऽउपमूर्यमाणा ऽईयुस्तस्मादित्थेव तिर्यक् प्रजिह्वीत† तथा ह रुद्रियेण पशून्न प्रसजति तिर्यगेवैनं निर्मिमीते ॥ १२ ॥

तत् प्रतिगृह्णाति । देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनो-र्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां प्रतिगृह्णामीति ॥ १३ ॥

तद्यथैवादो बृहस्पतिः । सवितारं प्रसवायोपाधावत् सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुवेति तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत्तदेनᳫँ सवितृप्रसूतं नाहिनदेव मेवैष

* 'मेव तत्'—इति ख, 'मेव मेतत्'—इति च ।

† 'प्रजह्वीत'—इति हरिस्वामिसम्मत इति डा०—वेबरः ।

ऽएतत्सवितार मेव प्रसवायोपधावति सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुवेति तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति तदेनꣳ सवितृप्रसूतं न हिनस्ति* ॥ १४ ॥

तत् प्राश्नाति। अग्नेष्ट्वास्येन प्राश्नामीति न वा ऽअग्निं किञ्चन हिनस्ति तथो हैन मेतन्न हिनस्ति† ॥ १५ ॥

तन्न दद्भिः खादेत्। नेन्म ऽइदꣳ रुद्रियं दतो हिनसदिति तस्मान्न दद्भिः खादेत् ॥ १६ ॥

अथाप ऽआचामति। शान्तिरापस्तदद्भिः शान्त्या शमयतेऽथ परिक्षाल्य पात्रम् ॥ १७ ॥

अथास्मै ब्रह्मभागं पर्याहरन्ति। ब्रह्मा वै यज्ञस्य दक्षिणत ऽआस्तेऽभिगोप्ता स ऽएतं भागं प्रतिविदान ऽआस्ते यत् प्राशित्रं तदस्मै पर्याहार्षुस्तत् प्राशीदथ य मस्मै ब्रह्मभागं पर्याहरन्ति तेन भागी स यदत ऽऊर्ध्वं मसꣳस्थितं यज्ञस्य तदभिगोपायति तस्माद्वा ऽअस्मै ब्रह्मभागं पर्याहरन्ति ॥ १८ ॥

स वै व्याचंयम ऽएव स्यात्। ब्रह्मन् प्रस्थास्यामी-त्येतस्माद्वचसो व्विद्वहन्ति वा ऽएते यज्ञं क्षण्वन्ति ये मध्ये यज्ञस्य पाकयज्ञिययेडया चरन्ति ब्रह्मा वा ऽऋत्विजां भिषक्तमस्तद् ब्रह्मा सन्दधाति न ह

---

*,† 'न हिनस्ति'–इति ग।

सन्ध्याय्यद्यावद्युमान ऽआसीत तस्माद्वाचंयम ऽएव स्यात् ॥ १९ ॥

स यदि पुरा मानुषीं व्वाचं व्याहरेत्। तत्रो व्वैष्णवीमृचं वा यजुर्वा जपेद्यज्ञो वै विष्णुस्तद्यज्ञं पुनरारभते तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः ॥ २० ॥

स यत्राह। ब्रह्मन् प्रस्थास्यामीति तद् ब्रह्मा जपत्येतं ते देव सवितर्यज्ञं प्राहुरिति तत्सवितारं प्रसवायोपधावति स हि देवानां प्रसविता बृहस्पतये ब्रह्मण ऽइति बृहस्पतिर्व्वै देवानां ब्रह्मा तद्य ऽएव देवानां ब्रह्मा तस्मा ऽएवैतत् प्राह तस्मादाह बृहस्पतये ब्रह्मण ऽइति तेन यज्ञ मव तेन यज्ञपतिं तेन मा मवेति नात्र तिरोहित मिवास्ति ॥ २१ ॥

मनो जूतिर्जुषता माज्यस्येति। मनसा वा ऽइदꣳ सर्वं माप्तं तन्मनसैवैतत् सर्व्वं माप्नोति बृहस्पतिर्यज्ञ मिमं तनोत्वरिष्टं यज्ञꣳ स मिमं दधात्विति यद्विह्रढः तत्सन्दधाति व्विश्वे देवास ऽइह मादयन्ता मिति सर्व्वं वै व्विश्वे देवाः सर्व्वेणैवैतत् सन्दधाति स यदि कामयेत ब्रूयात् प्रतिष्ठेति यद्यु कामयेतापि नाद्रियेत ॥ २२ ॥ २ ॥

॥ इति षष्ठप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् [७. ४.] ॥

[प्राशित्रावदानविध्यर्थ[1] माख्यायिका माह— "प्रजापतिर्हेति। दिव मिति केचिदाऽऽरुषस मित्यपरे। तथा चैतरेयब्राह्मणम्[2]— "दिव मित्यन्य आऽऽरुषस मित्यन्ये"- इति[3]।]

"प्रजापतिर्ह वै"। प्राशित्रब्राह्मण मेतत्। तत्र रौद्रस्येषो-रनीकं प्रजापतेर्यज्ञस्य ब्रह्मात्मकं निरवद्येयम्। ब्रह्मणा च सवितृ-प्रसूतेन बृहस्पतिरूपेण प्राशनीय मित्येतदाख्यानेन दर्श्यते। 'प्रजापतिः' प्राणपिण्डलोककालयज्ञात्मा, अभिध्यातवान्, 'दिवम् वा उषसं वा' लोकात्मना दिवम्; कालात्मना उषसम्; प्राण-पिण्डात्मना ऋक्षेभ्यो मृगो रोहितम्, रोहिणी-नाम नक्षत्रम्[4]; यज्ञात्मना वाचम्। कथ मभिदध्यौ? 'मिथुनी' मिथुनवान् 'एनया' 'स्या मिति', 'तां' 'सम्बभूव' सङ्गतः ॥ १ ॥

१— प्राशित्रं ब्रह्मणो भागावदानम्। तत् क्रियते येन पात्रेण, तत् पात्रं पाशित्रहरणम्। तच्च आदर्शसदृशं वर्त्तुलं, चमससदृशं चतुरस्रं वा, खातवच्च भवति। का० श्रौ० १. ३. ४०, ४१ सूत्रे द्रष्टव्ये।

२— "प्रजापतिर्वै स्वां दुहितर मभ्यध्यायद्, दिव मित्यन्य आऽऽरुषस-मित्यन्ये"—इत्यादि ऐ० ब्रा० ३. ३. ९।

३— मत्सङ्गृहीतेषु डा०-वेबरसङ्गृहीतेषु च सर्वेष्वेवादर्शपुस्तकेषु शतपथ-ब्राह्मणीयप्रथमकाण्डस्यैतदन्त मेव सायणभाष्य मवलोक्यते, अप्ये-तदारभ्याकाण्डसमाप्तेर्ग्रन्थशेषस्य हरिस्वामिकृतं भाष्य मेव सर्वत्र विद्यत इत्येतत्काण्डस्यावशिष्टं सायणीयं भाष्यं लुप्तकल्पता मुपगत मिति स्यान्मन्तव्यम्।

४— तथा ह्यैतरेयकम्—"ता मृश्यो भूत्वा रोहितं भूत्वा०—० या रोहित् सा रोहिणी"—इत्यादि ३. ३. ९।

"तद्वै देवानाम्"। 'तद्' दुहितृगमनं 'देवानां' चेतसि 'आगः' अपराधो बभूव। अपराधी सर्व मेवं 'करोतीति' ॥ २ ॥

"ते ह देवाः"। 'योऽयं देवः पशूना मीष्टे', तम् 'ऊचुः'— 'अतिसन्धं' सन्धा सन्धानं मर्यादा व्यवस्था, "दुहिता न गन्तव्या"-इति; अतीत्य सन्धाम् (त मतिसन्धं सञ्चरणम्[१]), मर्यादा मतीत्य 'अयं चरति'। ततस्त्वापराधित्वान्निग्रहार्ह इति 'विध्य इमम्'। "व्यध ताड़ने[२]"। ताडयेषुणेति। यस्मात्सृष्टिभवितव्यताप्रसक्तानां चेष्टितम् 'तं' 'रुद्रः' आकृष्य इषुं विद्धवान्। "तथेन्नूनम्"। इच्छब्दोऽवधारणार्थः[३]। 'नूनं'-शब्दो यस्मादर्थे[४]। यस्मात् तथैव 'तदास' ॥ ३ ॥

"तस्मादेतत्"। 'तस्मात्' तत् 'ऋषिणा' मन्त्रेण 'अभ्यनूक्तम्'। 'पिता' प्रजापतिः 'स्वां दुहितरम्' 'अधिष्कन्' अधिस्कन्नः, तथा च 'सञ्जग्मानः' सङ्गतः सन्, 'क्ष्मया' क्ष्मायां पृथिव्यां 'यत् रेतः' 'निषिञ्चत्' अभिषिक्तवान्। तस्माद्रेतसः "साध्योऽजनयन् ब्रह्म देवा वास्तोष्पतिं व्रतपां निरतक्षन्"-इति[५] 'तदाग्निमारुत मिति' नाम्ना 'उक्थं' शस्त्रम्[६]। 'तस्मिन्' 'तद्' विभज्याख्यायते। 'यथा' 'तत्' 'रेतः' 'देवाः' प्रजनितवन्त इत्याख्यानशेषयोजना। यज्ञस्य कृत्स्नतायै 'स वै यज्ञ एव' इत्याख्यानस्य प्रकृतसम्बन्धोपक्षेपः ॥ ४ ॥

१— नास्त्येषोऽंशो ढ-पुस्तके। २— दि० प० ७५ धा०।
३— निरु० १. ३. ५ द्रष्टव्यम्। ४— निरु० १. २. ४ द्रष्टव्यम्।
५— ऋ० सं० १०. ६१. ७ (पिता यत् स्वां)। ऐ० ब्रा० ३. ३. ९ द्रष्टव्यम्
६— "येषा रौद्री शस्यते"—इत्यादि ऐ० ब्रा० ३. ३. १० पर्यालोच्यम्।

"ते होचुः"। "यथेदं मिति। यत् 'इदम्' इषोरनीकं यज्ञरसविलिप्तम्, तद् 'यथा' 'न' वृथा स्यात्, 'यथा' च प्रधानाकृतेः न महत् स्यात्, तथा उपायं जानीतेति 'ते' देवाः 'ऊचुः' ॥ ॥ ५ ॥ ॥ ६ ॥

"ते होचु र्नो न्वेव"। प्रायप्रसन्नः[1] एव ब्राह्मणशेषः, किञ्चित्तु वक्ष्यामः। 'नो'—इति प्रतिषेधः[2]; 'नु'—इति वाक्यपूरणः[3]। 'अशमत्' न शान्तम्। 'दतः' दन्तान्। 'प्रपिष्टानां' तण्डुलाना मिति शेषः ॥ ७ ॥

'न अहिनत्'। हिनोतेर्हिंसाकर्मणः[4]। न हतवान् 'ततोऽर्वाचीनम्'। बृहस्पतिप्रशमनादर्वाक् 'शान्तम्'। "तदेतन्निदानेनेति। इतिहास मुपसंहृत्याधिदैवज्ञानाय प्राशिता प्राश्नोऽस्येति 'प्राशित्रम्'। "अण्-प्रकरणे अग्निपदादिभ्य उपसंख्यानम्"-इति[5] हि स्मरन्ति ॥ ८ ॥

"स यत्"। "यदेवाचेति। संसारस्वभावाद् 'यदत्र' किञ्चिदशान्तं 'तत्' 'निर्मिमीते' बहिष्करोति, निष्कर्षतीत्यर्थः। 'अथ' 'अप उपस्पृशति' अध्वर्युः। "अथेडां पशूनिति। पशुत्व मिडायाः प्रसिद्धम्[6]; पशवश्च रुद्राद्रक्षणीयाः; अतो रुद्रिये प्राशित्रे दत्ते अप उपस्पृश्य 'इडा मवद्यति' ॥ ९ ॥

१— 'प्रसन्नः'—इत्येव ठ। २— निरु० १४. ३७. वा १३. ४. ६।
३— "नु इत्येषोऽनेककर्मा"—इत्यादि निरु० १. २. २।
४— निघ० ४. ३. ६४। ५— भा० ५. १. ६७ सू० १ वा०।
६—"पशवो वा इळा"—इत्यादि ऐ० ब्रा० २. ४. ६। तै० सं० २. ६. ७. ३। इत उत्तरस्मिन् ब्राह्मणे च (१२ क०) द्रष्टव्यम्।

"स वै"। इडावदानार्थता मुपस्पर्शनस्य दर्शयति— 'खदत्'। "खद स्थैर्ये हिंसायां च[1]"। अल्पतरत्वादस्थिर मगाढबलम्, 'निस्सरणवद्भवति'; इतरथा तु चतुर्गृहीतं महत्त्वाद्गाढं स्यादित्यभिप्रायः॥ १०॥

"स आज्यस्य"। —इति वचनाद् विकल्पः पूर्वेण सह ॥ ११॥

"तन्न पूर्वेण"। 'इत्येव'—इत्यभिनयेन अध्वर्युसञ्चरं दर्शयति। एव मेव अध्वर्युसञ्चरेण 'तिर्यक् प्रजहीत'। "ओ हाङ् गतौ[2]"। प्रगच्छेत् प्राशित्रम्॥ १२॥

"तत्प्रतिगृह्णाति"। —इत्यत आरभ्य ब्रह्मत्वं प्राय आध्यायसमाप्तेः[3] ॥ १३॥ १४॥१५[4]॥ १६॥

"अथापः"। 'अथ परिचाल्य पात्रं' "नाभि मालभते"-इति शाखान्तरात् तच्छेषः॥ १७॥

"अथास्मै ब्रह्मभागं"। —इत्याध्वर्यवम्। 'प्रतिविद्वानः' जानन्, एष मे भाग इत्याशयः। 'पूर्वम् आस्ते' 'पर्याहार्षुः' पर्याहृतवन्तः। 'प्राशीत्' प्राशितवान्। अनेन तु ब्रह्मभागेन 'भागी'। स्वीकृतेनैव यज्ञशेषं 'गोपायसेति'॥ १८॥

"स वै वाचंयमः"। वाचं यच्छतीति[5] 'वाचंयमः'। अस-

१—भ्वा० प० ५.० धा०। २—जु० आ० ७ धा०।
३— "देवस्य त्वेति प्रतिगृह्णाति"-इति का० श्रौ० सू० २. २. १६।
मन्त्रस्तु— वा० सं० २. ११. २।
४— "अग्नेष्ट्वेति प्राश्नाति दन्तैरनुपस्पृशन्"-इति का०श्रौ०सू० २. २. १८।
मन्त्रस्तु— वा० सं० २. ११. ३।
५— "वाचि यमो व्रते"-इति पा० सू० ३. २. ४०, "वाचं यमपुरन्दरौ च"-इति पा० सू० ६. ३. ६६।

स्वध्वचनादुपरमयति, एतद्व्रतो वाचंयमः, ब्रह्मा स्यात्। कियन्तं कालम्? 'ब्रह्मन्! प्रस्थास्यामीति आ एतस्मात्' 'वचसः' अध्वर्यु-वचनात्। अभिविधौ च आङ्, न मर्यादायाम्; कुतः? सन्धान-वचनात्[१]। 'विदहन्ति' विच्छिन्दन्ति। 'ध्वन्ति' हिंसन्ति। 'ये मध्ये यज्ञस्य' 'पाकयज्ञीयया' पाकयज्ञार्हया विलक्षणया[२] 'इडया' 'चरन्ति'। पाकयज्ञेषु कृतशेषो भक्ष्यते, इडाकृतशेषो भक्ष्यते; तेन पाकयज्ञार्हेत्युच्यते। "ब्रह्मा वा ऋत्विजां भिषक्तमः" अतिशयेन यज्ञस्य चिकित्सिता; स हि प्रायश्चित्तैर्यज्ञं भिषज्यतीत्यभिप्रायः। ततः किम्? यद् वाचंयमो भवति, 'तत्' तेन 'ब्रह्मा' यज्ञं 'सन्द-धाति'; अन्यथा तु नैव सन्दध्यात्। 'यद्' यदि 'वावद्यमानः' पुनःपुनर्वदमानः 'आसीत्' ॥ १९ ॥

"स यदि पुरा"। —इति प्रायश्चित्तविधिः ॥ २० ॥

"स यत्राह"। —इत्यनुयाजप्रसवविधिः। "नात्र तिरोहित मिति। विस्पष्ट एवार्थः। कथं सविता? उच्यते— यस्मात् 'ते' तुभ्यम् 'एते' अध्वर्यवो 'यज्ञं प्राहुः', 'बृहस्पतये' च; न मह्यं मनुख्याय, 'तेन' कारणेन त्व मनुज्ञया यज्ञादीनवपालय[३] ॥ २१ ॥

"मनोजूतिः[४]"। 'मनः' च देवानां 'जूतिः' गन्त्री, 'जुषताम्'

१— 'सन्धवचनात्'—इति ज, झ। २—नैतत् पदं ठ-पुस्तके।
३— "एतं त इति समिदामन्त्रितः प्रसौति"—इति का० श्रौ० सू० २. २. २१। मन्त्रस्तु— वा० सं० २. १२, १३।
४— वा० सं० २. १३। एष हि पूर्वमन्त्रस्यैवापरांशः।

प्रीयतां हृष्यत्वाज्येन। 'बृहस्पतिः' च 'यज्ञं' 'तनोतु, सन्दधातु' च। 'विश्वे' च 'देवाः' हृष्यन्तु, त्वयानुज्ञातेऽध्वर्यौ। तस्मादनुजानीहीत्यभिप्राय मात्मच्य सवितुः, स्वयं ब्रह्मा आह— "सावित्र्यादह मेव सविता ; ततश्च 'प्रतिष्ठा' अध्वर्यौ। अतिसर्जने लोट्[1] ॥ २२ ॥ २ ॥ [७. ४.] ॥

इत्याचार्यहरिस्वामिनः कृतौ शतपथभाष्ये
सप्तमस्य चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥

नागस्वामिसुतोऽवन्त्यां पाराशर्यो वसन् हरिः ।
श्रुत्यर्थं दर्शयामास शक्तितः पौष्करीयकः ॥
श्रीमतोऽवन्तिनाथस्य विक्रमार्कस्य भूपतेः ।
धर्माध्यक्षो हरिस्वामी व्याख्यच्छातपथीं श्रुतिम् ॥

इति श्रीमदाचार्यहरिस्वामिनः कृतौ शतपथभाष्ये
सप्तमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ७ ॥

---

१ —पा० सू० ३. ३. १६३।

[अथ अष्टमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम्]

मनवे ह वै प्रातः। अवनेग्य* मुदक माजह्रु†र्यथेदं पाणिभ्या मवनेजनायाहरन्त्येवं तस्यावनेनिजानस्य मत्स्यः पाणी ऽआपेदे ॥ १ ॥

स हास्मै व्वाच मुवाद। बिभृहि मा पारयिष्यामि त्वेति कस्मान्मा पारयिष्यसीत्यौघ ऽइमाः सर्वाः प्रजा निर्वोढा ततस्त्वा पारयितास्मीति कथं‡ ते भृतिरिति ॥२॥

स होवाच। यावद्वै क्षुल्लका भवामो बह्वी वै नस्ता-वन्नाष्ट्रा भवत्युत मत्स्य ऽएव मत्स्यं गिलति कुम्भ्यां माग्रे बिभरासि स यदा ता मतिव्वर्द्धा ऽअथ कर्षूं खात्वा तस्यां मा बिभरासि स यदा ता मतिव्वर्द्धा ऽअथ मा समुद्र मभ्यवहरासि तर्हि वा ऽअतिनाष्ट्रो भवि-तास्मीति ॥ ३ ॥

शश्वद्ध झष ऽआस। स हि ज्येष्ठं व्वर्द्धतेऽथेतिथीᳲ

* 'अवनेज्य'—इति ग-पाठः, डा०—वेबरेणापि दृष्टः।

† 'माजह्रुः'—इति क, ग।

‡ 'कथं'—इति च।

सुमां तदौघ ऽआगन्ता तन्मा नांव मुपकल्प्योपासासै स ऽऔघ ऽउत्थिते नाव मापद्यासै ततस्त्वा पारयितास्मीति ॥ ४ ॥

त मेवं भृत्वा समुद्र मभ्यवजहार। स यतिथीं तत्सुमां परिदिदेश ततिथीᳬ सुमां नाव मुपकल्प्योपासाञ्चक्रे स ऽऔघ उत्थिते नाव मापेदे तᳬ स मत्स्य ऽउपन्यापुप्लुवे तस्य शृङ्गे नावः पाशं प्रतिमुमोच तेनैत मुत्तरं गिरि मतिदुद्राव ॥ ५ ॥

स होवाच। अपीपरं वै त्वा वृक्षे नावं प्रतिबध्नीष्व तं तु त्वा मा गिरौ सन्त मुदक मन्तश्छैत्सीद्* याव-द्यावदुदकᳬ† समवायात्तावत्तावदन्ववसर्पासीति स ह तावत्तावदेवान्ववससर्प्प तदप्येतदुत्तरस्य गिरेर्म्मनोरव-सर्प्पण मित्यौघो ह ताः सर्वाः प्रजा निरुवाहाथेह मनुरेवैकः परिशिशिषे ॥ ६ ॥

सोऽर्चञ्छ्राम्यंश्चचार‡ प्रजाकामः। तत्रापि पाक-यज्ञेनेजे स घृतं दधि मस्त्वामिक्षा मित्यप्सु जुहवाञ्चकार ततः संवत्सरे योषित् सम्बभूव सा ह पिब्दमा§नेवोदे-

* 'मन्तश्छैत्सीद्'—इति क। † 'यावदुदकᳬ'—इति च।

‡ 'श्चकार'—इत्यपि पाठो डा०—वेबरेण दृष्टः।

§ 'पिब्दमा'—इत्यपि पाठो डा०—वेबरेण दृष्टः।

याय तस्यै ह स्म घृतं पदे सन्तिष्ठते तया मित्रावरुणौ सञ्जग्माते ॥ ७ ॥

ताᳬं होचतुः कासीति । मनोर्दुहितेत्यावयोर्ब्रूष्वेति नेति होवाच य एव मा मजीजनत तस्यैवाहमस्मीति तस्या मपि त्व मीषाते तद्वा जज्ञौ तद्वा न जज्ञावति-त्वेवेयाय सा मनु माजगाम ॥ ८ ॥

ताᳬं ह मनुरुवाच कासीति । तव दुहितेति कथं भगवति मम दुहितेति या ऽअमूरप्स्वाहुतीरहौषीर्घृतं दधि मस्त्वामिक्षां ततो मा मजीजनथाः साशीरस्मि तां मा यज्ञे ऽवकल्पय यज्ञे चेद्वै मावकल्पयिष्यसि बहुः प्रजया पशुभिर्भविष्यसि या मु मया* काञ्चाशिष माशासिष्युसे सा ते सर्वा समर्द्धिष्यत ऽइति ता मेतन्मध्ये यज्ञस्यावाकल्पयन् मध्यᳬं ह्येतद्यज्ञस्य यद-न्तरा प्रयाजानुयाजान् ॥ ९ ॥

तयार्चञ्छ्राम्यंश्चचार प्रजाकामः । तयेमां प्रजातिं प्रजज्ञे येयं मनोः प्रजातिर्यामेनया काञ्चाशिष माशास्त† सास्मै सर्वा समार्द्ध्यत ॥ १० ॥

सैषा निदानेन यदिडा । स यो हैवं विद्वानिडया चरत्येताᳬं हैव प्रजातिं प्रजायते यां मनुः प्राजायत

* 'या ममया'—इति च । † 'माशास्ते'—इति ग ।

युम्वेनया काम्वाशिष माशास्ते सास्मै सर्वा सम्-
ध्यते ॥ ११ ॥

सा वै पञ्चावत्ता भवति । पशवो वा ऽइडा पाङ्क्ता वै
पशवस्तस्मात् पञ्चावत्ता भवति ॥ १२ ॥

स समवदायेडाम् । पूर्वार्द्धं पुरोडाशस्य प्रशीर्य पुर-
स्ताद् ध्रुवायै निदधाति ताᳪं होत्रे प्रदाय दक्षिणा-
त्येति ॥ १३ ॥

स होतुरिह निलिम्पति । तद्धोतौष्ठयोर्निलिम्पते
मनसस्पतिना ते हुतस्याश्नामीषे प्राणायेति ॥ १४ ॥

अथ होतुरिह निलिम्पति । तद्धोतौष्ठयोर्निलिम्पते
व्वाचस्पतिना ते हुतस्या*श्नाम्यूर्ज ऽउदानायेति ॥ १५ ॥

एतद्ध वै मनुर्बिभयाञ्चकार । इदं वै मे तनिष्ठं
यज्ञस्य यदिय मिडा पाकयज्ञिया यद्वै म ऽइह रक्षाᳪंसि
यज्ञं न हिᳪंस्युरिति ता मेतत् पुरा रक्षोभ्यः पुरा
रक्षोभ्य ऽइत्येव प्राापयत तथो ऽएवैना मेष ऽएतत्
पुरा रक्षोभ्यः पुरा रक्षोभ्य ऽइत्येव प्रापयतेऽथ यत्
प्रत्यक्षं न प्राश्नाति नेदनपहूतां प्राश्नानी†त्येतदेवैनां
प्रापयते यदोष्ठयोर्निलिम्पते ॥ १६ ॥

अथ होतुः पाणौ समवद्यति । समवत्ता मेव

* 'हुतस्या'—इति च । † 'प्राश्नामी'—इति च ।

सतीं तदेनां प्रत्यक्षꣳ होतरि श्रयति तयात्मन्भक्तया* होता यजमानायाशिष माशास्ते तस्माद्धोतुः पाणौ समवद्यति ॥ १७ ॥

अथोपाꣳशूपह्वयते। एतद्ध वै मनुर्बिभयाञ्चकारेदं वै मे तनिष्ठं यज्ञस्य यदिय मिडा पाकयज्ञिया यद्वै म ऽइह रक्षाꣳसि यज्ञं न हन्युरिति ता मेतत् पुरा रक्षोभ्यः पुरा रक्षोभ्य ऽइत्येवोपाꣳशूपाह्वयत तथो ऽएवैना मेष† ऽएतत् पुरा रक्षोभ्यः पुरा रक्षोभ्य ऽइत्ये-वोपाꣳशूपह्वयते ॥ १८ ॥

स उपह्वयते। उपहूतꣳ रथन्तरꣳ सह पृथिव्योप माꣳ रथन्तरꣳ सह पृथिव्या ह्वयता मुपहूतं वामदेव्यꣳ सहान्तरिक्षेणोप मां वामदेव्यꣳ सहान्तरिक्षेण ह्वयता मुपहूतं बृहत् सह दिवोप मां बृहत् सह दिवाह्वयता मिति तदेता मेवैतदुपह्वयमान ऽइमांश्च लोकानुप-ह्वयत ऽएतानि च सामानि ॥ १९ ॥

उपहूता गावः सहर्षभा ऽइति। पशवो वा ऽइडा तदेनां परोऽक्ष मुपह्वयते सहर्षभा ऽइति समिथुना मेवैना मेतदुपह्वयते ॥ २० ॥

* 'भक्तया'-इति च। † 'मेष' इति च।

उपहूता समुद्रोत्येति। तदेनां समुद्रोचा सौम्येनाध्वरेणोपह्वयते ॥ २१ ॥

उपहूतेडा ततुरिरिति। तदेनां प्रत्यक्ष मुपह्वयते ततुरिरिति सर्वं ह्येषा पाप्मानं तरति तस्मादाह ततुरिरिति* ॥ २२ ॥

उपहूतः सखा भक्ष ऽइति। प्राणो वै सखा भक्षस्तत् प्राण मुपह्वयत ऽउपहूतं हेगिति तच्छरीर मुपह्वयते तत्सर्वा मुपह्वयते ॥ २३ ॥

अथ प्रतिपद्यते। इडोपहूतोपहूतेडोपो ऽअस्मां३† ऽइडा ह्वयता मिडोपहूतेति तदुपहूता मेवैना मेतत्सतीं प्रत्यक्ष मुपह्वयते या वै सासौगौर्व्वै सासौचतुष्पदी वै गौस्तस्माच्चतुरुपह्वयते ॥ २४ ॥

स वै चतुरुपह्वयमानः। अथ नानेवोपह्वयते ऽजामितायै जामि ह कुर्याद्यदिडोपहूतेडोपहूतेत्येवोपह्वयेतोपहूतेडेति‡ व्वेडोपहूतेति तदर्वाची मुपह्वयत ऽउपहूतेडेति तत्पराची मुपो ऽअस्मां३§ ऽइडा ह्वयता मिति तदात्मानञ्चैवैतन्नान्तरेत्य‖न्यथेव च भवतीडोप-

---

* 'ततुरिरिति'—इति च। † 'ऽअस्मां २॥'—इति च।

‡ '०तोपहूतेडोपहूतेडेति'—इत्यपि दृष्टो डा०—वेबरेण।

§ 'ऽअस्मां २॥'—इति च। ‖ '०वैतेनान्तरेत्य'—इति न।

ह्वतेति तत्पुनरर्वाचीं मुपह्वयते तदर्वाचीश्चैवैना मेतत्पराचीश्चोपह्वयते ॥ २५ ॥

मानवी घृतपदीति । मनुर्ह्येता मग्रे ऽजनयत तस्मा-दाह मानवीति घृतपदीति यदेवास्यै घृतं पदे समतिष्ठत तस्मादाह घृतपदीति ॥ २६ ॥

उत मैत्रावरुणीति । यदेव मित्रावरुणाभ्याᳫं समग-च्छत स ऽएव मैत्रावरुणो न्यङ्गो ब्रह्मा देवकृतोपहूतेति ब्रह्म ह्येषां देवकृतोपहूतोपहूता दैव्या ऽअध्वर्यव ऽउपहूता मनुष्या ऽइति तद्देवांश्चैवैतदध्वर्यू*नुपह्वयते ये च मानुषा व्वत्सा वै दैव्या ऽअध्वर्यवोऽथ य ऽइतरे ते मानुषाः ॥ २७ ॥

य ऽइमं यज्ञ मवान्ये च यज्ञपतिं व्वर्द्धानिति । एते वै यज्ञ मवन्ति ये ब्राह्मणाः शुश्रुवाᳫंसोऽनूचाना ऽएते ह्येनं तन्वत ऽएत ऽएनं जनयन्ति तदु तेभ्यो निह्नुते व्वत्सा ऽउ वै यज्ञपतिं व्वर्द्धन्ति यस्य ह्येते भूयिष्ठा भवन्ति स हि यज्ञपतिर्व्वर्द्धते तस्मादाह ये च यज्ञपतिं व्वर्द्धानिति ॥ २८ ॥

उपहूते द्यावापृथिवी पूर्वजे ऽऋतावरी देवी देव-पुत्रे ऽइति । तदिमे द्यावापृथिवी ऽउपह्वयते ययोरिदᳫं

* 'तद्देवांश्चैवाध्वर्यू'—इति च ।

सर्वं मध्युपहूतोऽयं यजमान ऽइति तद्यजमान मुपह्वयते तद्यदत्र नाम न गृह्णाति परोऽक्षꣳ ह्यत्राशीर्यदिडायां मानुषꣳ ह कुर्याद्यन्नाम गृह्णीयाद् व्यृद्धं वै तद्यज्ञस्य यन्मानुषं नेद् व्यृद्धं यज्ञे करवाणीति तस्मान्न नाम गृह्णाति ॥ २९ ॥

उत्तरस्यां देवयज्यायामुपहूत इति । तदस्मा ऽएतज्जीवातु मेव परोऽक्ष माशास्ते जीवन् हि पूर्व मिष्ट्वाथापरं यजते ॥ ३० ॥

तदस्मा ऽएतत् प्रजा मेव परोऽक्ष माशास्ते । यस्य हि प्रजा भवन्त्यमुं लोक मात्मनैत्यथास्मिंल्लोके प्रजा यजते तस्मात् प्रजोत्तरा देवयज्या ॥ ३१ ॥

तदस्मा ऽएतत् पशूनेव परोऽक्ष माशास्ते । यस्य हि पशवो भवन्ति स पूर्व मिष्ट्वाथापरं यजते ॥ ३२ ॥

भूयसि हविष्करण ऽउपहूत ऽइति । तदस्मा ऽएतज्जीवातु मेव परोऽक्ष माशास्ते जीवन् हि पूर्व मिष्ट्वाथ भूयोभूय ऽएव हविष्करोति ॥ ३३ ॥

तदस्मा ऽएतत् प्रजा मेव परोऽक्ष माशास्ते । यस्य हि प्रजा भवत्येक ऽआत्मना भवत्युथोत दशधा प्रजया हविष्क्रियते तस्मात् प्रजा भूयो हविष्करणम् ॥ ३४ ॥

तदस्मा ऽएतत् पशूनेव परोऽक्ष माशास्ते । यस्य हि

पशवो भवन्ति स पूर्वं मिष्ट्वाथ भूयो भूय ऽएव हविष्क-
रोति ॥ ३५ ॥

एषा वा ऽआशीः । जीवेयं प्रजा मे स्याच्छ्रियं गच्छेय
मिति तद्यत् पशूनाशास्ते तच्छ्रिय माशास्ते श्रीर्हि
पशवस्तदेताभ्या मेवैतदाशीर्भ्याᳩ सर्वं माप्तं तस्माद्वा
ऽएते ऽअत्र द्वे ऽआशिषौ क्रियेते ॥ ३६ ॥

देवा म ऽइदᳩ हविर्जुषन्ता मिति । तस्मिन्नुपह्वत
ऽइति तद्यज्ञस्यैवैतत् समृद्धि माशास्ते यद्धि देवा
हविर्जुषन्ते तेन हि महज्जयति तस्मादाह जुषन्ता
मिति* ॥ ३७ ॥

तां वै प्राश्नन्त्येव । नाग्नौ जुह्वति पशवो वा ऽइडा
नेत् पशूनग्नौ प्रवृणजामेति तस्मान्नाग्नौ जुह्वति ॥ ३८ ॥

प्राणेष्वेव हूयते । होतरि त्वद्यजमाने त्वदध्वर्यौ
त्वदथ यत् पूर्वार्द्धं पुरोडाशस्य प्रशीर्य पुरस्ताद् ध्रुवायै
निदधाति यजमानो वै ध्रुवा तद्यजमानस्य प्राशितं
भवत्यथ यत् प्रत्यक्षं न प्राश्नाति नेदसᳩस्थिते यज्ञे†
प्राश्नानीत्येतदेवास्य प्राशितं भवति सर्वे प्राश्नन्ति सर्वेषु
मे हुतासदिति पञ्च प्राश्नन्ति पशवो वा ऽइडा पाङ्क्ता
वै पशवस्तस्मात् पञ्च प्राश्नन्ति ॥ ३९ ॥

---

* एतदनन्तरं 'शतम् ७००'—इति ग, घ। † 'यज्ञे'—इति क।

अथ यच्च प्रतिपद्यते। तच्चतुर्द्धा पुरोडाशं कृत्वा बर्हिषदं करोति तदुच पितॄणां* भाजनेन चतस्रो† वा ऽअवान्तरदिशो ऽवान्तरदिशो वै पितरस्तस्माच्चतुर्द्धा पुरोडाशं कृत्वा बर्हिषदं करोति ॥ ४० ॥

अथ यत्राहोपह्वते द्यावापृथिवी ऽइति। तदग्नीध ऽआदधाति तदग्नीत् प्राश्नात्युपह्वता पृथिवी मातोप मां पृथिवी माता ह्वयता मग्निराग्नीध्रात् स्वाहोपह्वतो द्यौष्पितोप मां द्यौष्पिता ह्वयता मग्निराग्नीध्रात् स्वाहेति द्यावापृथिव्यो वा ऽएष यदाग्नीध्रस्तस्मादेवं प्राश्नाति ॥ ४१ ॥

अथ यत्राशिष माशास्ते। तज्जपति मयीद मिन्द्र इन्द्रियं दधात्वस्मान् रायो मघवानः सचन्ताम्। अस्माकꣳ सन्त्वाशिषः सत्या नः सन्त्वाशिष ऽइत्याशिषा मेवैषु प्रतिग्रहस्तद्या ऽएवात्र ऽत्विजो यजमानायाशिष ऽआशासते ता ऽएवैतत् प्रतिगृह्यात्मन् कुरुते ॥ ४२ ॥

अथ पवित्रयोर्मार्जयन्ते। पाकयज्ञियययेव वा ऽएत-दिडयाचारिषुः पवित्रपूता यदुत ऽऊर्द्ध्वं मसꣳस्थितं यज्ञस्य तत्तनवामहा ऽइति तस्मात् पवित्रयोर्मार्जयन्ते ॥ ४३ ॥

* 'पितृणां'—इति च। † 'चतस्रो'—इति क।

अथ ते पवित्रे प्रस्तरेऽपिसृजति। यजमानो वै प्रस्तरः प्राणोदानौ पवित्रे यजमाने तत् प्राणोदानौ दधाति तस्मात्ते पवित्रे प्रस्तरेऽपिसृजति ॥ ४४ ॥ ३ ॥

॥ इति षष्ठप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् [८. १.] ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

"मनवे ह वै"। इडाब्राह्मण मेतत्[1]। तत्रेडायां[2] मानवी मिडां देवतां वक्तुं "मानवी घृतपदी मैत्रावरुणीत्येतानि च निगदपदानि[3] व्याख्यातु मितिहासः प्रवृत्तः। स चेतिहासः प्रसन्न एव, किञ्चित्तु दर्शयामः।—

'मनवे' वैवस्वताय। तादर्थ्ये चतुर्थी[4]। अवनेज्यते हस्तादि अनेनेति 'अवनेग्यम्'[5]; करणे कृत्यः[6]। 'आजह्रुः' आनीतवन्तः, परिचारकाः। 'यथा' 'इदम्' अधुना 'पाणिभ्यां' हस्तार्थं यदवनेजनं तस्मै 'आहरन्ति', तथा आजह्रुः। 'तस्य' मनोः प्रक्षालयतः 'मत्स्यः' 'पाणी' प्राप्तः। भाविनोऽर्थस्य सिद्ध्यर्थं देवतैव मत्स्यरूपेणाजगाम ॥ १ ॥

१— तैत्तिरीयब्राह्मणे (३. ५. ८.) समाम्नातानीडानिगदवाक्यानीष्टौन-विंशकण्डिकादिषु, तैत्तिरीयसंहितायाञ्च (२. ६. ७.) व्याख्यातानि, प्रपञ्च सूत्रानि चाश्वलायनेन (श्रौ० सू० १. ८.)।

२— 'ततः प्रजायां'—इति ठ। ३— ५३० पृ० ३–७ पं० द्रष्टव्याः।

४— पा० २. ३. १३ सू० १वा०। ५— 'अवनेज्यम्'—इति ज, ठ।

६— पा० सू० ३. ४. ७०।

"स हास्मै"। 'सः' मत्स्यः 'अस्मै' मनवे 'वाचम्' उदितवान्। कीदृशीम्? 'बिभृहि' पुष्णीहि 'मा' माम्। किमर्थम्? 'पारयिष्यामि'। 'पार रक्षणे'[1]। रक्षिष्यामि 'त्वा' 'इति'। 'कस्मात्?' इति भयहेतुः[2] प्रश्नः। वहतीति 'ओघः' उदकसङ्घातः। स इमा भरतवर्षनिवासिनीः 'प्रजाः' निःशेषं वोढा, देशान्तरं प्रापयिता। तस्माद् भयहेतोस्त्वा पारयितास्मि 'इति' मत्स्यवचः। 'कथम्?' इति मनोः प्रश्नः। कथं तव 'भृतिः' भरणं पुष्टिः 'इति' ॥ २ ॥

"स होवाच"। 'क्षुल्लकाः' क्षुद्रकाः, अल्पकाः। 'नाष्ट्राः'—इति। 'गिलति'। "गॄ निगरणे"[3]। निगिरति[4]। 'बिभरासि'। अध्येषणायाम्[5] लिङर्थे लेट्[6]। बिभृयाः, पुष्णीयाः। एवमेव 'अभ्यवहरासि', 'उपासासै', 'आपद्यासै'—इति[7] व्याख्येयानि। 'अतिवर्द्धै' अतिरिच्य वर्द्धितास्मीति प्राप्ते। "यदायद्योर्लिङ उपसङ्ख्यानम्[8]", ततश्च "लिङर्थे लेट्"-इति[9] यदायोगे लेट्। 'कर्षूः' खातिकाः[10]। अतीतो नाष्ट्रान् नाशयितॄन् इति 'अतिनाष्ट्रः' ॥ ३ ॥

१— चु० प० ५५ धा०। रलयोरभेदः। "पार तीर कर्मसमाप्तौ"—इति चास्ति चु० प० ३०८ धा०।
२— पा० सू० १. ४. २५।
३— तु० प० ११९ धा०।
४— 'निगरति'—इति ठ।
५— पा० सू० ३. ३. १६१।
६— पा० सू० ३. ४. ७।
७— ५२४पृ० १३पं०, ५२५पृ० १पं०, ५२५पृ० २पं० द्रष्टव्याः।
८— पा० ३. ३. १४७ सू० १वा०।
९— पा० सू० ३. ४. ७।
१०— निघ० ३. २३. ६, अम० को० १. २. ३. २७, २. ७. २७, त्रिका० २. ७. ६। 'खानिकाः'—इति ठ-पाठः। तत्र च त्रिका० २. १०. ६।

"शश्वद्ध"। शश्वच्छब्दोऽत्र सामर्थ्यात् क्षिप्रवचनः। 'झषः' महामत्स्यः, क्षिप्र मेव महामत्स्योऽत्रावर्त्तते इत्यर्थः। अथ कस्मात्स शीघ्र मेव महामत्स्यः संवृत्तः? 'हि' यस्मात् 'सः' 'ज्येष्ठं' वृद्धतमं 'वर्द्धते'; सर्व एव हि जलचरा अतिशयेन वर्द्धन्ते, स तु मत्स्यत्वादनाप्तत्वाच्च वृद्धतमं वर्द्धत इति श्रुतिवचनम्। 'अथेतिथीम्'—इति मत्स्यवचनम्। अथ मपि समुद्र मभ्यवहृते 'इतिथीम्' इत्यभिनयः। तेन सङ्ख्यायाः समा[1] दर्शितवान्। इयतीनां दशानां द्वादशानां वा पूरणी 'इतिथी'। इदम इशादेशः[2] छान्दसः। टित्वात् ङीप्[3]। इयत्यस्तिथयो यस्यां सा इतिथीति केषुचित् कोषेषु। तेष्वपि इयतिथीं यावतिथीं तावतिथी मिति प्राप्ते छान्दसो य-शब्द—व-शब्दलोपः। 'समाः' संवत्सरः, ताम् 'समाम्', समाया मित्यर्थः। 'तत्' स इति लिङ्गव्यत्ययः। 'सः' पूर्वोक्तः 'ओघः' 'आगन्ता'; 'तत्' तदा 'नावम्' उपकल्प्य, माम् 'उपासासै' उपासीथाः। 'ओघे' 'चोत्थिते' तां 'नावम्' त्वम् 'आपद्यासै' आरोहेरित्यर्थः ॥ ४ ॥

"त मेवं भृत्वा"। यावतीमां पूरणीं 'यतिथीं' 'परिदिदेश' परिदिष्टवान्, आख्यातवान्, 'ततिथीं' तावतीनां पूरणीं 'समाम्', 'नाव मुपकल्प्य' मत्स्य मुपासितवान्। 'ओघे' च उत्थिते 'नावम्' अधिरूढः। 'तं' च मनुं 'स मत्स्यः' 'उप' समीपे, नौः[4]; एन मुपकर्ष्य मिति[5] सम्बन्धः। 'आपुप्लुवे' आगतः[6]। 'तस्य' मत्स्यस्य 'शृङ्गे' भवितव्यतयैव निष्पादिते 'नावः पाशं' प्रतिबद्धवान्।

१— 'सङ्ख्यां समां'—इति ञ, झ। २— पा० सू० ५.३.३।
३— पा० सू० ४.१.१५। ४— 'नौचैः'—इति ञ, झ।
५— 'मुपकर्ष्यामीति'—इति ञ, ठ। ६— 'च्यौ आगतः'—इति ञ।

'तेन' पाशेन स ह मत्स्यः 'एतम् उत्तरं गिरिम्' हिमवन्तम् अधिजगाम ॥ ५ ॥

"स होवाच"। मत्स्यवचनम्। पालितवानस्मि त्वाम्; अधुनाच 'वृक्षे' 'नावं प्रतिबध्नीष्व'; किञ्चापरम्— 'गिरौ' 'सन्तं' 'त्वा' त्वाम् 'उदकम्' 'अन्तश्छैत्सीद्' तद्देशमध्यं भित्त्वा पृथगकार्षीद्, इद मस्माद्देशादित्यर्थः। कथं पुनस्तां नावं छिनत्ति? 'यावद्-यावत्' अध्वनः 'उदकं समवायात्' एकीभावाय, 'अव' अधः 'अयात्' गच्छेत्, अवतरेदित्यर्थः; 'तावत्-तावत्' त्व मपि तदेवोदकम् 'अनु' 'अवसर्पासि' अवतरेः। 'सः' मनुः प्राप्ते काले 'तावत्-तावदेव' अन्ववसृप्तः। येन च वर्त्मना मनुः अवसृप्तः, 'तद्' अद्यत्वे 'अपि' 'एतत्' 'उत्तरस्य गिरेः मनोरवसर्पणम्' —'इति', आख्या-रिति शेषः। अवसृप्तोऽनेनेति 'अवसर्पणम्' ॥ ६ ॥

"सोऽर्चञ्छ्राम्यन्"। तपः तप्तवान् 'प्रजाकामः'। 'तत्रापि' 'सः' मनुः 'पाकयज्ञेन' अनेन 'ईजे' इष्टवान्, घृतादिभिः। 'ततः' तस्मात् पाकयज्ञादेव 'संवत्सरे' पूर्णे 'योषित्' मिश्रीभावात्मका सम्भूता। 'सा' योषित् 'पिब्दमाना' पाकधर्मात्मिका 'इव' आस। पिवतेर्दकारप्रत्यययोगात् अकारप्रत्ययः; तत्त्वेन साक्षादात्मगामि-फलत्वादात्मनेपदे बत्वम्[1]; नामधातौ। "पिव चरणे[2]"। घृत-प्रभवत्वात् घृतं स्रवन्ती 'उदेयाय' उद्गता, उदकादुत्थिता। एवञ्च सुस्निग्धा पिब्दमाना येन, 'तस्यै' तस्याः 'पदे घृतं सन्तिष्ठते स्म'। 'तया' च 'मित्रावरुणौ' कथ मपि सङ्गतौ ॥ ७ ॥

१— 'वत्वम्'–इति ठ। २— आ० प० ५२८ धा०। 'पिव'–इति ठ।

"ताꣳ होचतुः"। 'आवयोर्दुहितेति ब्रूष्व'—'इति' ऊचतुः। 'अपि त्वं' भागः, तं प्रार्थितवन्तौ। 'तद्' भागित्वं 'वा जज्ञौ' वा-शब्दः च-शब्दार्थे[1], जानातिश्च प्रतिपूर्वो द्रष्टव्यः; प्रतिज्ञातवती च; 'न' च प्रतिज्ञातवतीति। यावता मैत्रावरुणीति व्यपदिश्यते, तावत् प्रतिज्ञातवती; यच्च तस्याः किञ्चित् ताभ्यां ह्वयेतेति, एवं न प्रतिज्ञातवती ॥ ८ ॥

"तां ह मनुः"। 'अजीजनथाः' जनितवानसि। 'आशीरस्मि' आशीर्हेतुत्वादाशीः। 'अव कल्पय' सङ्गततया समर्थय, समर्थां कुरु। 'मया' हेतुभूतया, मय्युपह्वयमानायाम् "उपहूतोऽयं यजमानः"—इत्येतेन[2] होतृवचनेन 'याम् आशिषम् आशासिष्यसे' इति, 'ताम्' 'एतत्' एतां मैत्रावरुणीं मानवीं घृतपदीं 'मध्ये यज्ञस्य' यज्ञस्यान्तः समर्थयन् 'प्रयाजानुयाजान् अन्तरा'। इति इडायागः[3] ॥९॥

"तयार्चन्"। 'तया' सह दर्शपूर्णमासयोर्देवार्चनव्रतलक्षणं 'तपः' 'श्राम्यन्' कुर्वन्, 'चचार'। 'तया' हेतुभूतया। 'इमाम् प्रजातिम्'। प्रजायते इति प्रजातिः। ततो 'याम्वेनया'—इत्यादि, तत्करणफलम् ॥ १० ॥ ११ ॥

"सा वै पञ्चावत्ता"। उपस्तरणादिविशेषः; शाखान्तरात्। 'पशवो वा इडा' पशुप्रभव-घृतादिप्रभवत्वात् पशवः इडा[4] ॥ १२ ॥

"स समवदाय"। प्रमत्ता ॥ १३ ॥

१— 'चिच्छब्दार्थे'—इति ठ, ढ। २— ५३१ पृ० १ पं०।

३— इडाशब्देनेडापात्र्या भवत्तं पुरोडाशादि द्रव्य मुच्यते।

४— तै० सं० २. ६. ७. ३। ऐ० ब्रा० २. ४. ६।

"स होतुरिह"। इहेत्यभिनयेन प्रदेशिनीपर्वमध्यमं दर्शयति ; शाखान्तरात् ॥ १४ ॥

"अथ होतुरिह"। 'इह'-इति हेत्वन्तरम् ; शाखान्तरादेव। 'ओष्ठयोः'-इति। अत्राविशेषेण 'निलिम्पते' निलिम्पेदिति श्रुतिः[१]; शाखान्तरे तु— अधर मधर उत्तर मुत्तरे। किं पुनर्निलिम्पते? द्रवत्वात् सन्निधानाददनीयत्वाच्च आज्यम्। तत्रापि "एतद्वैनां प्रापयते"—इति[२] इडा-निश्चयवचनादैड मेवाज्य मिति गम्यते ॥ १५ ॥

"एतद्ध वै मनुः"। निर्लेपार्थवादोऽयम्। 'बिभयाञ्चकार' भीतः। 'तनिष्ठम्' तनुतमम्। 'पाकयज्ञिया' पाकयज्ञार्हा। मनुष्य-प्रधानत्वात् मन्दतरवीर्येत्यभिप्रायः। 'यत्' 'इयम् इडा'। 'यत्' 'इह' तनिष्ठे देशे 'यज्ञं न हिंस्युः', महत् स्यादिति शेषः। एवं भीतः, बिभ्यत्। "ता मेतदिति। 'ताम्' इडाम् 'एतद्', यत् "ओष्ठयोर्निलिम्पते"—इति वक्ष्यते[३], तत् 'पुरा रक्षोभ्यः' यावद्देवोच्चैरुपह्वानं श्रुत्वा रक्षांसि नागच्छन्ति, तावत् 'प्रापयत'। "प्राणेष्वेव हूयते"—इति वक्ष्यते[४], तं प्राणदेशं प्रापितवान्। "पुरा रक्षोभ्यः—पुरा रक्षोभ्यः"- इति द्विर्वचनं प्रयोगान्तरव्याप्त्यभिप्रायम्[५] ॥ १६ ॥

"अथ होतुः"। अवान्तरेडावदान मेतत्[६] ॥ १७ ॥

"अथोपांशु"। अत ऊर्द्ध्वं हौत्र मिडोपह्वानं विधीयते। तदपि द्विविधम्,— उपांशु चोच्चैश्च। तत्र प्रथमं तावदुपांशूपह्वानं

१— एतन्मन्त्रस्तद्व्याख्यानञ्च तै० सं० २. ६. ८ द्रष्टव्यम्।

२— ५२७ पृ० १७ पं०। ३— ५२७ पृ० १८ पं०।

४— ५३२ पृ० १३ पं०। ५— पा० सू० ८. १. १, ४।

६— का० श्रौ० सू० ३. ४. १०। ऐ० ब्रा० २. ४. ६।

युज्यते। उपपूर्वो ह्वयतिरभ्यनुज्ञायां वर्त्तते; उपांश्वनुजानीते इत्यर्थः। "एतदिति। 'बिभयाञ्चकार' भीतः, बिभ्यत्। पूर्ववद् व्याख्या[1]। 'इयं' हि 'इडा' सर्वैः ऋत्विग्यजमानैर्विभज्य भक्षणीया। तत्र चोनातिरेकाशङ्कानिवृत्तये परस्पर मनुज्ञातव्यम्। तच्चै-तत्साधारण मेवानुज्ञातं मध्यमस्थानीयो होता सर्वैरन्वारब्धः करोति ॥ १८ ॥

"स उपह्वयते"। यदीडानुज्ञातव्या, रथन्तरादीनां कि मापतितम्? अत आह— "तदेता मेवैतदिति। इडाया एवैतानि रथन्तरादीनि, पृथिव्यादीनि च रूपाणि। ततश्च तस्या मुपह्वतायां तान्युपह्वतानि भवन्ति। तेषु चोपह्वतेषु सा उपह्वता भवतीत्या-धिदैविकीं विभूतिं ख्यापयितुं तद्द्वारेणैवोपह्वयते। तथा च कश्चिदाह— "तदेनां परोक्ष मुपह्वयते"-इति[2]। "उप मां रथन्तर मिति। सर्वंच रथन्तरादिमयी इडा-देवता, तां नाहंम्यननुज्ञाता मनुष्या भक्षयितुम्; अतः सानुज्ञाप्यते— "सा मिति। एतच्च तुल्यहेतुत्वात् सर्वेषा मृत्विग्यजमानानां प्रदर्शनार्थम् ॥ १९ ॥

"उपह्वता गावः"। प्रसङ्गाश्रुतस्तः ॥ 'प्राणः' 'शरीरम्'[3]; इडाया एतद्द्रष्टव्यम् ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

"अथ प्रतिपद्यते"। "अथोपांशूपह्वयते"-इति यदुक्तम्[4],

१— ५३९ पृ० ८—११ पङ्क्तयो द्रष्टव्याः।
२— ५२८ पृ० १७ पं०। ३— २३ कण्डिका द्रष्टव्या।
४— ५२८ पृ० ४ पं०।

तस्यावच्छेदार्थम्[1] "अथ प्रतिपद्यते"—इत्याह। तेनेत ऊर्द्धं यथा-प्राप्त मुपेर्वक्तव्यम् ॥ २४ ॥

प्रमस्तास्तस्तोऽतःपरम्। "वत्सा वै दैव्या अध्वर्यवः"-इति[2] सामाय्यं हविः सम्भवति ; अध्वर्युवदित्यभिप्रायः। इडाञ्च भक्ष्यां, भक्ष्यत्वेनानुज्ञाय भक्षयितृन् अनुजानीते— "उपहूता दैव्या अध्व-र्यव इत्यादिना[3] ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥

तत्राप्यविशेषेणानुज्ञाय, विशेषत आग्नीध्र मनुजानीते— "उप-हूते द्यावापृथिवी"-इति। स हि द्यावापृथिव्योरधिदैवरूपेणानु-ज्ञायते। "उपहूतो यजमानः"-इति। यजमानस्य विशेषोपक्रानम्; परोक्षं[4] त्वाग्नीरिति। कथं परोक्षम्? उत्तरस्यां देवयज्याया मुपहूत इत्यनुज्ञामात्र मिह श्रूयते, नाशास्त इति; "यत्ताशास्यते, तदनुज्ञातव्यम्"—इति अनुज्ञया आग्नीर्गम्यत इत्यभिप्रायः। ततश्च यजमानोऽपि सामान्यरूपेणैव यजमान इति वाच्यः, न विशेष-रूपेण देवदत्तो यज्ञदत्त इति। तद् विस्पष्टं प्रत्यक्षं मानुष मित्यभिप्रायः ॥ २९ ॥

"उत्तरस्याम्"। यदिडाया मुपहूतः, तत् 'उत्तरस्यां देवय-ज्याया मुपहूतः'; सापीडाया एव विभूतिरित्यभिप्रायः। "तदस्मा एतदिति। जीवनादीना मुत्तरेज्याहेतुत्वात्। उत्तरया देवेज्यया[5] जीवनादीनि लभ्यन्ते इति दर्शयति। यच्चाशास्यते, तच्चोपक्रानं

१— 'तस्याविच्छेदार्थम्'—इति ञ, झ। २— ५३० पृ० १० पं०।
३— ५३० पृ० ८ पं०। ४— 'पारोक्ष्यं'—इति ञ, झ।
५— 'देवयज्यया'—इति ठ।

युक्त मिति गम्यमाना माशिषं "परोक्ष माशास्ते"-इति दर्शयति। एतेन "भूयो हविष्करणम्" आशास्त इति व्याख्यातम् ॥ ३०—३५॥

"एषा वा आशीः"। एषैव; नातोऽधिकास्तीत्यभिप्रायः। "तद्यत्पशूनिति। पशुग्रहणं श्रियोपलक्षणार्थ मित्यभिप्रायः। "तदेताभ्या मिति। यद्यपि जीवनादिलक्षण मेक मुभयत्राभिन्नम्, तथापि स्वरूपेणोत्तरस्या इज्याया बहु हविष्करणं भिद्यते[1]; अल्पेनापि हविषा उत्तरस्या देवयज्याया उपपत्तेः ॥ ३६ ॥

"देवा म इदं हविः"। 'देवा मे इदं हविः' 'जुषन्ताम्' सेवन्ताम्। यो मनोरथो यजमानस्य तस्य, 'तस्मिन्' अथ मनुज्ञातः, सोऽस्य समृद्धाता मित्यर्थः। "तद्यज्ञस्यैवैतदिति। हवि-र्जोषणद्वारेण यज्ञसमृद्धिफल माशास्त इति दर्शयति ॥ ३७॥

"तां वै प्राश्नन्त्येव"। प्रसक्ता ॥ ३८॥

"प्राणेष्वेव"। तच्छब्दः समुच्चयार्थः। होत्रादिग्रहणं प्रदर्श-नार्थम्, ब्रह्माग्नीध्रयोरपि; "पञ्च प्राश्नन्ति"-इतिवचनात्[2]। "अथ यत्पूर्वार्द्धं मिति। पुनर्वचनं यजमानभागलज्ञापनार्थम्। "नेद-संस्थित इति। नो संस्थिते; प्राश्नातीति वचनाद्गम्यते। 'अस्य' यजमानस्य 'प्राशितं भवति' इति। अग्नौ कृत्वाथ भक्षयति। "दैवो वा अस्यैष आत्मा मानुषोऽयम्"-इत्यनेन दर्शनेनावश्यं यजमानेन प्राशनीय मित्यभिप्रायः ॥

"अथ यत्प्रत्यक्ष मिति। यजमानभाग मनुपहूतं न प्राश्नाति; इडां नु विशेषत उपहूतां प्राश्नात्येव[3]। "नेदसंस्थिते"-इति।

१— 'विद्यते'-इति ज, झ। २— ५३२ पृ० २० पं०।
३— "उपहूतां प्राश्नन्ति युक्ताः, यजमानश्च"-इति का० ३. ४. २२, २३।

अद्यापि अनुयाजपत्नीसंयाजदेवता नेज्यन्ते ; तास्वनिष्टास्वयुक्तं स्वय मशन मित्यभिप्रायः । “एतद्देवास्येति । होमानन्तर मेव प्राशितं भवतीत्यभिप्रायः । अन्ते तु प्रत्यक्ष मेव प्राशिष्यति ; अप्राश्य-माने यजमाने भागलव्यपदेशानुपपत्तेः । “सर्वे प्राश्नन्ति” इडा मिति सम्बध्यते ॥ ३९ ॥

“अथ यत्र प्रतिपद्यते” । ‘यत्र’ काले होता ‘प्रतिपद्यते’ “इडोपहूता”–इत्येतं निगदम्, ‘तत्’ तदा ‘चतुर्द्धा कृत्वा पुरो-डाशम्’ आग्नेयम् ; “आग्नेयं चतुर्द्धा करोति”–इति शाखान्त-रात् । बर्हिषि सीदतीति ‘बर्हिषत्’ । यथा बर्हिषद् भवति, तथा करोति ; बर्हिषि सादयतीत्यर्थः । (तच्चतुर्द्धाकरण माग्नेयस्य पुरोडाशस्य ब्रह्महोत्रध्वर्य्वग्नीधां भत्त इति । एवं चतुःप्रकारं चतुर्द्धा, अयजमानाश्चत्वारः प्राश्नन्तीत्येवं न पञ्च प्राश्नन्तीति विरोधः[१] ।) ‘तत्’ चतुर्द्धाकृतस्य बर्हिषः सादनम्, ‘अत्र’ दर्शपूर्णमासयोः ‘पितृणां[२] भाजनेन’ हेतुना, क्रियत इति शेषः । पितृणां संविभागार्थ इत्यर्थः । किन्तत् पितृभ्यो दीयते ? नेत्याह । किन्तर्हि? चतुस्सङ्ख्यासामा-न्याद् बर्हिस्सम्बन्धाच्च भक्तिमात्र मेतत् । तदाह— “चतस्रो वा इति । “अवान्तरदिशो वै पितर इति । तासु हि पितृयज्ञेन तेभ्यो दीयते । “तस्मादिति निगमः[३] ॥ ४० ॥

“अथ यत्राहोपहूते” । “तदग्नीध आदधाति” । आङ्पू

१— ठ-पुस्तकमात्रे एषोऽधिकः पाठः । २— ‘पितॄणां’–इति ठ ।
३— का० श्रौ० सू० ३. ४. १३–१८ । एन्मन्त्रोऽपि तत्रैव संस्मृतः ।

दधाति[१]रन्यत्र स्थापने प्रयुक्तोऽत्र तर्पणे द्रष्टव्यः[२]। न चैष इडाभागः; किं तर्हि? अन्य एवाय मग्निद्भागः; प्राशित्रमिडा च, यच्चाग्नीध्र आदधातीतीडाया भेदेन व्यपदेशात्। एतेन ब्रह्मभागयजमानभागयोरपीडाव्यतिरेकः सिद्धः। "द्यावापृथिव्यौ वा एष यदाग्नीध्रः"। अग्नि मिन्धे, दीपयति समार्गेणेति 'अग्नीत्'। अग्निसमिन्धनादियोगादाग्नीध्रस्य तत्परत्वम्। स इन्द्रः द्यावापृथिव्यौ तर्पयति। "धूमेनामूं वृष्ट्येमाम्"-इति[३]। धूमेन 'अमूं' द्याम्, वृष्ट्या 'इमां' पृथिवी मिति। द्यावापृथिव्यौ आग्नीध्रः; तस्मिन् भक्षणादिना प्रीते सिद्धे, सिद्धा द्यावापृथिव्योः प्रीतिरिति ॥ ४१ ॥

"अथ यत्राशिषम्"। 'यत्र' काले 'आशिषम्' "उपहूतोऽयं यजमान उत्तरस्यां देवयज्यायाम्"-इति[४] होता 'आशास्ते', 'तत्' तदा 'जपति[५]'। कः? यजमानः; आशिषां तदर्थत्वात्[६];— "तद्या

१— जु० उ० १० धा०। २— का० श्रौ० ३. ४. १८ सू० टीका द्र०।

३— "भूमिं पर्जन्या जिन्वन्ति दिवं जिन्वन्त्यग्नयः"-इति ऋ० सं० १. १६४. ५१। ४— ५३१ पृ० १ पं० द्रष्टव्या।

५— "आशासने मदीय मिति यजमानो जपति"-इति का० श्रौ० सू० ३. ४. २१। मन्त्रस्तु वा० सं० २. १०. १।

६— तदिडाप्राशनपद्धतिस्त्वेवम्।— अध्वर्युः इडापात्रीं गार्हपत्ये प्रतप्य तस्यां स्थाल्या स्रुचोपस्तीर्य पुरोडाशस्य दक्षिणतो मध्याच्चावद्यति। ततः प्रत्यङ्मुखो भूत्वा होत्रे इडां प्रदाय, हस्तेनापि मुञ्चन्, होतारं प्रदक्षिणीकृत्य, होतुरग्रे प्रत्यङ्मुख उपविश्य, होत्रा समर्पिता मिडां प्रतिगृह्य, इडाया एव स्रुवेणाज्य मादाय होतुः प्रादेशिन्या उत्तमे पर्वणि मध्यमे च स्रुवेणैवानक्ति। ततो होतुर्हस्ते इडाया एव पश्चा-

एवाचर्त्विजो यजमानायाशिष आशासते, ता एवैतत्प्रतिष्ठामात्मन् कुरुते"-इतिवाक्यशेषात्[1] ॥ ४२॥

"अथ पवित्रयोः"। 'पवित्रयोः' पवित्राभ्या मिति विभक्ति-व्यत्ययः। कुतः? "पवित्रपूताः ०—० तनवामहै"—इतिवाक्यशेषात्[2]। 'मार्जयन्ते'[3]। "मृजू शौचालङ्कारयोः[4]"। चौरादिकत्वाण्णिच्[5]। शोधयन्त्यात्मान मित्यर्थः ॥ ४३॥

"अथ ते पवित्रे"। "यजमानो वै प्रस्तरः"; इतरस्माद्बर्हिष उत्कृष्टतरत्वात्। "प्राणोदानौ पवित्रे"; द्वित्वात्। 'अपिसृजति' संसृजति[6] ॥ ४४ ॥ २ ॥ [८. १.] ॥

श्रीमतोऽवन्तिनाथस्य विक्रमार्कक्षितीशितुः।
धर्माध्यक्षो हरिस्वामी व्याख्यच्छातपथीं श्रुतिम् ॥
इत्याचार्य-श्रीहरिस्वामिनः कृतौ शतपथभाष्ये
हविर्यज्ञेषु अष्टमस्य प्रथमं ब्राह्मणम् ॥

वत्त मवद्यति। होता च प्रथम मवदानं स्वय मेवादत्ते। तत इडोप-हूतेति होत्रा पठ्यमाने आग्नेयं पुरोडाशं चतुर्द्धा कृत्वा अश्व पिन्व-स्वेतिमन्त्रान्तेऽध्वर्युर्बर्हिषि निदधाति। ततो यजमान आग्नेयादि-विदिक्षु चतुरो भागान् निधाय, प्रदक्षिण माग्नेयस्यामादारभ्य, इदं ब्रह्मणः, इदं होतुः, इद मध्वर्योः, इद माग्नीध्रस्येति ऋत्विग्भ्य आदि-शति। ततोऽपसव्यादिकर्मान्ते सर्वे प्रणीतोत्करावन्तरेण निष्क्रम्य, समर्पणक्रमेण भक्षयन्ति। यजमानोऽपि प्रथमं भागं भक्षयतीति।

१— ५३३ पृ० १४ पं०। २— ५३३ पृ० १७ पं०।
३— का० औ० सू० ३. ४. २४। मन्त्रस्तु— वा० सं० ६. २२. २।
४— चु० ग० ३१५ धा०। ५— पा० सू० ३. १. २५।
६— का० औ० सू० ३. ४. २५। तन्मन्त्रोऽपि तत्रैव संसृतः।

ते वा ऽएते ऽउल्मुके ऽउदूहन्ति। अनुयाजेभ्यो यातयामेव वा ऽएतदग्निर्भवति देवेभ्यो हि यज्ञ मूहिवान् भवत्ययातयाम्न्यनुयाजांस्तनवामहा ऽइति तस्माद्वा ऽएते ऽउल्मुके ऽउदूहन्ति ॥ १ ॥

ते पुनरनुसꣳस्पर्शयन्ति। पुनरेवैतदग्नि माप्याय-यन्त्ययातयामानं कुर्वन्त्ययातयाम्नि यद्वत ऽऊर्द्ध्व मसꣳस्थितं यज्ञस्य तत्तनवामहा ऽइति तस्मात् पुनरनुसꣳस्पर्शयन्ति ॥ २ ॥

अथ समिध मभ्यादधाति। समिन्ध ऽएवैन मेतत् समिद्धे यद्वत ऊर्द्ध्व मसꣳस्थितं यज्ञस्य तत् तनवामहा ऽइति तस्मात् समिध मभ्यादधाति ॥ ३ ॥

ताꣳ होतानुमन्त्रयते। एषा ते ऽअग्ने समित्तया व्वर्द्धस्व चा च प्यायस्व व्वर्द्धिषीमहि च व्वय मा च प्यासिषीमहीति तद्यथैवादः समिध्यमानायान्वाहैव मेवैतदन्वाह तदेतद्धोतुः कर्म स यदि मन्येत न होता व्वेदेत्यपि स्वय मेव यजमानो ऽनुमन्त्रयेत ॥ ४ ॥

अथ सम्मार्ष्टि। युनक्त्येवैन मेतद्युक्तो यद्वत ऽऊर्द्ध्व मसꣳस्थितं यज्ञस्य तद्वहादिति तस्मात् सम्मार्ष्टि सकृत्-सकृत् सम्मार्ष्टि त्रिस्त्रिर्वा ऽअग्रे देवेभ्यः सम्मृजन्ति नेत्तथा करवाम यथा देवेभ्य ऽइति तस्मात् सकृत्-सकृत्

सम्मार्ष्ट्यजामितायै जामि ह कुर्याद्यत् त्रिः पूर्वं त्रिरपरं तस्मात् सकृत्-सकृत् सम्मार्ष्टि ॥ ५ ॥

स सम्मार्ष्टि । अग्ने व्वाजजिद् वाजं त्वा सस्वाꣳसं वाजजितꣳ सम्मार्ज्मीति* सरिष्यन्त मिति वा ऽअग्र ऽआह सरिष्यन्निव हि तर्हि† भवत्यथाच सस्वाꣳस मिति ससृवेव ह्यत्र भवति तस्मादाह सस्वाꣳस मिति ॥ ६ ॥

अथानुयाजान् यजति । या वा ऽएतेन यज्ञेन देवता ह्वयति याभ्य ऽएष यज्ञस्तायते सर्वा वै तत्ता ऽइष्टा भवन्ति तद्यत्तासु सर्वास्विष्टास्वथैतत्पश्चेवानुयजति तस्मादनुयाजा नाम ॥ ७ ॥

अथ यदनुयाजान् यजति । छन्दाꣳसि वा ऽअनुयाजाः पशवो वै देवानां छन्दाꣳसि तद्यथेदं पशवो युक्ता मनुष्येभ्यो वहन्त्येवं छन्दाꣳसि युक्तानि देवेभ्यो यज्ञं व्वहन्ति तद्यत्र छन्दाꣳसि देवान्त्समतर्पयन्नथ छन्दाꣳसि देवाः समतर्पयंस्तदतस्तत् प्रागभूद्यच्छन्दाꣳसि युक्तानि देवेभ्यो यज्ञ मवाक्षुर्यद्देनान्त्समतीतृपन् ॥ ८ ॥

अथ यदनुयाजान् यजति । छन्दाꣳसि वा ऽअनुयाजाश्छन्दाꣳस्येवैतत्सन्तर्पयति तस्मादनुयाजान्यजति

* 'सम्मार्ज्मीति'—इति क, ग । † 'तर्हि'—इति च ।

तस्माद्येन व्वाहनेन धावयेत्तद्विमुच्य ब्रूयात् पायय-* तैनत्सुहितं कुरुतेत्येष उ वाहनस्यापह्नवः ॥ ९ ॥

स वै खलु बर्हिः प्रथमं यजति। तद्वै कनिष्ठं छन्दः सद्गायत्री प्रथमा छन्दसां युज्यते तदु तद्वीर्य्येणैव यच्छ्येनी भूत्वा दिवः सोम माहरत्तदयथायथं मन्यन्ते यत्कनिष्ठं छन्दः सद्गायत्री प्रथमा छन्दसां युज्यते ऽथाच यथा-यथं देवाश्छन्दाᳬस्यकल्पयन्ननुयाजेषु नेत्पापवस्यसमस-दिति ॥ १० ॥

स वै खलु बर्हिः प्रथमं यजति। अयं वै लोको बर्हिरोषधयो बर्हिरस्मिन्नेवैतल्लोक ऽओषधीर्दधाति ता ऽइमा ऽअस्मिल्लोक† ऽओषधयः प्रतिष्ठितास्तदिदᳬ सर्वं जगदस्यां तेनेयं जगती तज्जगतीं प्रथमा मकुर्वन् ॥ ११ ॥

अथ नराशᳬसᳬ द्वितीयं यजति। अन्तरिक्षं वै नरा-शᳬसः प्रजा वै नरस्ता इमा अन्तरिक्ष मनु वावद्यमानाः प्रजाश्चरन्ति यद्वै व्वदति शᳬसतीति वै तदाहुस्तस्मा-दन्तरिक्षं नराशᳬसोऽन्तरिक्ष मु वै त्रिष्टुप्तत् त्रिष्टुभं द्वितीया मकुर्व्वन् ॥ १२ ॥

अथाग्निरुत्तमः। गायत्री वा अग्निस्तद्गायत्री मुत्तमा मकुर्व्वन्नेवं यथायथेन क्लृप्तेन छन्दाᳬसि प्रत्यतिष्ठंस्तस्मा-दिद मपापवस्यसम् ॥ १३ ॥

---

* 'पायय'—इति च। † 'ऽअस्मिंल्लोक'—इति च।

देवान् यजेत्येवाध्वर्युराह। देवन्देव मिति सर्वेषु होता देवानां वै देवाः सन्ति छन्दाꣳस्येव पशवो ह्येषां गृहा हि पशवः प्रतिष्ठो हि गृहाश्छन्दाꣳसि वा अनुयाजास्तस्माद् देवान् यजेत्येवाध्वर्युराह देवन्देव मिति सर्वेषु होता ॥ १४ ॥

व्वसुवने व्वसुधेयस्येति। देवताया ऽएव व्वषट् क्रियते देवतायै हूयते न वा ऽअत्र देवतास्त्यनुयाजेषु देवम्बर्हिरिति तन्न नाग्निर्नेन्द्रो न सोमो देवो नराशꣳस ऽइति नात ऽएकञ्चन यो वा ऽअत्राग्निर्गायत्री स निदानेन ॥ १५ ॥

अथ यद्वसुवने व्वसुधेयस्येति यजति। अग्निर्वै व्वसुवनिरिन्द्रो वसुधेयोऽस्ति वै छन्दसां देवतेन्द्राग्नी ऽएवैव मु हैतद्देवतायाꣳ एव व्वषट् क्रियते देवतायै हूयते ॥ १६ ॥

अथोत्तम मनुयाज मिष्ट्वा समानीय जुहोति प्रयाजानुयाजा वा ऽएते तद्यथैवादः प्रयाजेषु यजमानाय द्विषन्तं भ्रातृव्यं बलिꣳ हारयत्यत्र* ऽआद्यं बलिꣳ हारयत्येव मेवैतदनुयाजेषु बलिꣳ हारयति ॥ १७ ॥ ४ ॥

॥ इति षष्ठप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् [८. २.] ॥

* 'हारयत्यत्र'—इति च।

"ते वा एते उल्मुके"। अनुयाजब्राह्मण मेतत्। "अथाग्निं कल्पयति"—इत्यस्मिन्[1] क्रमे उल्मुके[2] द्वे 'उदूहन्ति' ऊर्द्धं नयन्ति, अग्नितः पृथक् कुर्वन्ति, ऋत्विग्यजमानाः। साक्षादध्वर्युः, इतरे तदनुज्ञानेन। अथ कस्मात्त बहव एव साक्षादुदूहन्ति? एकेनो-दूहनेनैकस्यैव कर्त्तुरपेक्षितत्वात्। यथा चानुयाजयजने तेषां स्व-व्यापारापेक्षं बहुत्वम्, एव मुदूहनेऽपीति गम्यते। किमर्थं मुदू-हन्ति?[3] 'अनुयाजेभ्यः' अनुयाजार्थम्। कोऽनुयाजेषु तयोरुपयोगः? इति चेत्, 'यातयामा' गतरसः, गतवीर्यः 'एतत्' एतस्मिन्ननुयाज-काले अग्निर्भवति। 'देवेभ्यः' यस्माद् 'यज्ञ मूढ़वान् भवति', ततश्च गतवीर्यत्वादनुयाजेष्वक्षमः स्यात्। आभ्यां प्रागुद्धृताभ्यां पुनः संसृष्टाभ्याम्[4] अगतवीर्यो भविष्यतीत्यभिप्रायः। अतएवाग्निकल्पन-काले उदूहन्तीति गम्यते। अनुयाजेभ्यः उल्मुके उत्सार्य देव-यागायाग्निं कल्पयतीति हि तच्च युज्यते ॥ १ ॥

"ते पुनरनु"। अनुयाजेभ्य उल्मुके उत्सार्य देवयागेऽतीते पश्चात् 'संस्पर्शयन्ति' सङ्गमयन्ति ॥ २ ॥

"अथ समिध मभ्या"। उल्मुकसमासेन पुनर्नवीकृतोऽग्निः ॥ ३ ॥

"ताᳬ होता"। समिधा सामिधेनीस्थानीयया च "एषा ते"—इत्यनयर्चा[5], "समिध्यते"-इत्येतदादिभ्यां द्वाभ्या माह। "तदेत-

1— पुरस्तात् ३. ३. १२ (२१७ पृ० १४ पं०) द्रष्टव्यम्।

2— 'उल्मुकम्' प्रज्वलत् काष्ठम्। अम० को० २. ९. ३०।

3— 'मुदूहनम्?'—इति ठ। 4— 'संसृष्टाभ्याम्'—इति ठ।

5— वा० सं० २. १४. १। का० श्रौ० सू० ३. ५. २।

दिति । यस्मादेव मनुमन्त्रणात्मकं कर्म होतुः, नाध्वर्य्योः । 'स यजमानः' 'होता न वेद इति मन्येत', तदा 'स्वय मप्यनुमन्त्रयेत' ॥ ४ ॥

"अथ सस्रार्ष्टि" । सस्रार्गो द्वाभ्या मुच्यते[१] ॥ ५ ॥

"स सस्रार्ष्टि" । 'सस्रुवान्'[२] सस्रुतवानिति प्राप्ते नकारलोपः[३] ॥ ६ ॥

"अथानुयाजान्" । (न चैष इडाभागः, किं तर्ह्यन्य एवाय मग्नीद्भागः, प्राशित्रं च इडा च यच्चाग्नीध आदध्यात्[४]) अथानुयाजविधिरुपक्रान्तः, तस्मात् "अनुयाजान् यजति"—इत्युपसंहरिष्यते । 'या वा एतेन'-इति निर्वचनम् ॥ ७ ॥

"अथ यदनुयाजान्" । —इति अर्थवादसम्बन्धार्थः पुनरुपन्यासः । "छन्दाꣳसीति । यदा छन्दोभिर्देवास्तर्पिताः, अथोत्तरकालं देवैश्छन्दांसि तर्पितानीतीतिहासः । त मधियज्ञं योजयति[५]— 'तत्' 'अतः' अनुयाजेभ्यः 'प्राक्' वृत्त मधियज्ञम् । किं तत् ? यच्छन्दोभिर्देवास्तर्पितास्तस्यैतद्यज्ञे रूपं दर्शितम् । प्रयाजादौ स्विष्टकृदन्त इत्यर्थः ॥ ८ ॥

यस्य द्वितीयावृत्तं देवैश्छन्दसां तर्पणम्, स यज्ञे दर्शनीयः ; तदर्थ मनुयाजा इज्यन्त इति दर्शयन्नाह— "अथ यदनुयाजान् यजतीति ॥ ९ ॥

१— वा० सं० २. १४. २, ३ । का० श्रौ० सू० ३. ५. ३, ४ ।

२— पुरस्तात् ४ ४ १५ (३०७ पृ०) द्रष्टव्यम् ।

३—" 'सस्रुवांसं' सरन्तम् । स्रु गतावित्यस्माल्लिट्, तस्य क्वसुः"—इति, 'सस्रुवांसः' प्राप्तवन्तः'—इति च ऋ० सं० सा० भा० ।

४— ज-पुस्तकेऽय मधिकः पाठः ।

५— 'त मभिधेयं यज्ञं योजयति'—इति ठ ।

"स वै खलु"। उत्तरस्यां कण्डिकायां बर्हिषो जगतीत्वं वच्यते अस्यां तु जगत्या अनुयाजेषु प्राथम्यकारण माह— "तद्वै"—इति। तत्र सामिधेनीषु 'कनिष्ठम्' अक्षरसङ्ख्यया अल्पतमं 'छन्दः' 'गायत्री' 'प्रथमा छन्दसां' यज्ञेषु 'युज्यते'। 'तत्' तेन 'वीर्येण' 'यच्छ्येनो भूत्वा दिवः सोम माहरत्'। यच्च 'अयथायथं' अयथास्थं स्थानविपर्यासं 'मन्यन्ते' विद्वांसः। 'यत्' जगत्यां परिमाणतो ज्येष्ठाया मेव तिष्ठमानाया मल्पाक्षरा 'गायत्री प्रथमा युज्यते', तद् 'यथायथं' कर्त्तु मिह 'अनुयाजेषु' 'देवाः' जगतीं प्रथमाम् 'अकल्पयन्'। सा च जगती बर्हिरित्यभिप्रायः। किमर्थम्? "नेत् पापवस्यस मसत्" 'पापं' ज्येष्ठापेक्षया कनिष्ठम्, तत् पापक मेव, 'वस्यसम्' प्रशस्यतरं, यत् 'नेत् असत्'; तदनुकाराच्च प्रजास्वपि यत्पापं विप्रबन्धुकर्मादिना, तद् 'वस्यसं' वसुतरं, प्रशस्यतर मितरस्मादपापान्माभूदिति ॥ १० ॥

यदि देवा यथायथ मचाकल्पयन्, एवं तर्हि जगती प्रथमं यष्टव्या, किम् बर्हिषा? एतदाशङ्क्य बर्हिषो जगतीत्वं वक्तुं बर्हिःशब्दप्रयोगे च कारणं वक्तुं पुनराह— "स वै खलु"—इति। 'अयं वै लोको बर्हिः' येयं बर्हिराख्या देवताचेज्यते, एषा अयं लोकः। कथम्?। परिवृद्धो हि सः। एव मपि जगती-शब्देनैव युक्तम् 'अयं लोको बर्हिः' यष्टुम्, किं बर्हिः-शब्देन? अत आह— "ओषधयो बर्हिरस्मिन्नेवैतल्लोक ओषधीर्दधातीति। बर्हिः-शब्देन जगत्या मपीज्यमानाया मयं गुणो लभ्यत इत्यभिप्रायः। यद्ययं लोको बर्हिः, बर्हिश्च प्रथम मिज्यते, ततः कथं यथायथं छदांसि

कल्पितानि भवन्तीत्यत आह— "तदिदं मिति। अय मेव लोको जगत्सम्बन्धात् 'जगती'; ततस्तस्मिन् लोके बर्हिषीज्यमाने जगती छन्दसां प्रथम मिष्टा भवतीत्यथायथपरिहारः। "तज्जगतीं प्रथमा मिति। "यद्बर्हिः प्रथम मयजन् देवाः, तज्जगतीं प्रथमा मकुर्वन्नेवं यथायथ मकुर्वन्"-इतीतिहासमशेषस्य पूर्वेण सम्बन्धः। "तथो एवैष यद्बर्हिर्यजति, तज्जगतीं प्रथमां करोति, ततस्तापापवस्यसं यथायथं करोति"-इति चोपसंहार इतिहासस्य द्रष्टव्यः ॥ ११ ॥

"अथ नराशंसं"। नरः प्रजाः शंसन्ति वदन्त्यस्मिन्निति 'अन्तरिक्षं नराशंसः'। 'अन्तरिक्ष मु वै त्रिष्टुप्'; मध्यमत्वादेकादश-भागत्वाच्च। दश दिशः, आत्मनैकादश; रुद्रसम्बन्धाद्वा[1]। इहापि तथैवेतिहासोऽधियज्ञ उपसंहारार्थः। "यन्नराशंस मयजन्, तत् त्रिष्टुभं द्वितीया मकुर्वन्; यन्नराशंसं यजति, तत्त्रिष्टुभं द्वितीयां करोति"-इति ॥ १२ ॥

"अथाग्निरुत्तमः"। अत्र यष्टव्य इति शेषः। "गायत्री वा अग्निः" राग्नेयी हि ॥ १३ ॥

"देवान् यजेत्येव"। बर्हिरादिषु यष्टव्येषु बर्हिर्यजेत्यादिरूपेन्द्र-याज्यावचने चेद मुच्यते। 'देवान्'—इति बहुवचनान्तेन देवशब्दे-नाध्वर्युः प्रेष्यति; न बर्हिर्यजेत्यादिना। होतापि सर्वत्र 'देवं देव मिति' आह, न बर्हिराद्येव केवल मित्यर्थः[2]। ननु चोत्तरयोर्देवो

१— एकादश रुद्राः, ते च मध्यस्थाना इति यास्कीयनिरुक्तादौ प्रसिद्धाः।

२— "अतिक्रम्याश्राव्याह देवान् यजेति, यज-यजेत्युत्तरौ, देवान्-देवान्निति वा सर्वत्र नियमशब्दाद्, विकृतिदर्शनाच्च"—इति का०श्रौ०सू०३.५.६-८।

देव इत्याह, न देवं देव मिति[1] ? सत्य मेवम् । यथाप्राप्ते त्वनुवदितव्ये 'देवं'-शब्दादौपशादिर्वचन मेतत्[2] प्रातिपदिकनिर्देश-मात्रपरं द्रष्टव्यम् । किं पुनः कारणं बर्हिरादिषु वक्तव्येषु देवान् आह ? यस्माच्छन्दोदेवत्या अनुयाजाः, 'छन्दांसि' च 'देवानां देवाः', परोक्षत्वाच्च देवशब्दः प्रशस्ततरः ; अतः छन्दो वा गायत्र्या-दिर्वा 'तस्माद् देवान् यजेत्येवाध्वर्युराह' ।—इत्येत मर्थं 'देवानां वै देवाः सन्ति'—इत्यादिना दर्शयति । 'पशवो हि'—इति देव-त्वोपपत्तिः । पशूनाञ्च साक्षाद्देवत्व मसिद्ध मिति 'गृहा हि पशवः'—इत्याह । गृहभोगाः पशुमत[3] एवेति 'गृहाः पशवः' । गृहाणा मप्यसिद्धं देवत्व मिति 'प्रतिष्ठो हि गृहाः'—इत्याह । प्रतितिष्ठन्त्यस्या मिति 'प्रतिष्ठा' शरणम्, गतिरित्यर्थः । यस्य यस्य शरणं गतिरत्यन्तोपकारी, स तस्य देव इति प्रसिद्धम् । "तस्माद् देवान् यजेत्याह"-इत्युपसंहारः ॥ १४ ॥

"वसुवने वसुधेयस्येति" । अनुयाजेषु[4] सर्वेषु होताहेति सम्बन्धः । "देवताया एवेति । कण्डिकाद्वयेनास्य पदद्वयस्यान्तरार्थ-व्याख्यानम्[5] ; तस्योपक्रमः— सर्वत्रैव यागे 'देवतायै एव' होता

१— इह प्रथमो बर्हिर्यागः, तत्र 'देवम्'—इति समाम्नातम् ; द्वितीयो नराशंसयागः, तृतीयस्तु स्विष्टकृदग्नियागः, तत्रोभयत्रैव 'देवः'-इत्याम्नातः । तै० ब्रा० ३. ५. ९. १, २, ३, मन्त्रा द्रष्टव्याः ।

२— पा० सू० ८. १. ४ ।

३— 'पशुमन्त'—इति ढ ।

४— नास्त्येतत् पदं ठ-पुस्तकादन्यत्र ।

५— विशेषव्याख्या साधारणव्याख्या चेति व्याख्याद्वैविध्य मिहाभिप्रेतम् । तदिह विशेषव्याख्योपक्रान्ता, परकण्डिकायां समापयिष्यते ; तत-स्तस्या एव भाष्यान्ते साधारणव्याख्या चाभिधास्यते ।

'वषट् क्रियते'। 'देवतायै' एवाध्वर्युणा 'हूयते'। एतदुक्तम्। 'अत्र' तु 'अनुयाजेषु' प्रसिद्धा 'देवता' 'न अस्ति'; बर्हिर्नराशंसयोर्दैवतात्वेनाप्रसिद्धेः, अग्नेश्च गायत्रीप्रधानत्वात्। तेन 'वसुवने'–'वसुधेयस्य'–इतिशब्दाभ्या मग्नि मिन्द्रञ्चोपादाय, ताभ्यां बर्हिरादीनुपलक्ष्य इन्द्राग्न्यात्मकेभ्यो बर्हिरादिभ्यो वषट् करोति होता, अध्वर्युश्च तदात्मकेभ्य एव जुहोतीत्युपसंहारः॥ १५॥

"अथ यद्"। 'अग्निर्वै वसुवनिः'। वसु हविर्लक्षणं वनति भजति, इतरद्वा यजमानेभ्यो ददद्भजतीति 'वसुवनिः'। 'इन्द्रो वसुधेयः'। वसूनि हवींषि धीयन्तेऽस्मिन्निति 'वसुधेयः', वसूनि वा दधाति ददातीति वा 'वसुधेयः'। "कृत्यल्युटो बहुलम्"–इति[1] कर्त्तर्यधिकरणे वा कृत्यः। ततः किन्देवतायै वषट् क्रियत इत्यभिप्रायः। ननु चात्र जगत्यादिभ्यश्छन्दोभ्यो बर्हिरादिशब्दकेभ्यो वषट् कर्त्तव्य मिन्द्राग्न्योः कि मापतितम्? नैष दोषः। इन्द्राग्निभ्यां प्रसिद्धदेवतारूपप्रतिपत्तये जगत्यादीन्येव लक्षयिष्यन्ते, यथा बर्हिरादिभिः। कथं पुनरिन्द्राग्निभ्यां जगत्यादीनि लक्ष्यन्तेऽसम्बद्धाभ्या मित्यत आह– "अस्ति वै छन्दसा मिति। प्राणेनेन्द्रेणाधिष्ठितया वाचा छन्दांस्यभिव्यज्यन्त इति 'इन्द्राग्नी एव देवता छन्दसाम्'। ततश्चाधिष्ठात्र्या देवतया शक्यान्यात्मरूपापन्नानि जगत्यादीनि लक्षयितुम्। एव मपि 'वसुवने!'–इत्यामन्त्रितान्तम्, 'वसुधेयस्य'–इति षष्ठ्यन्तम्; ते कथम् 'बर्हिर्वेतु[2]'–इतिप्रथमान्तेन

१— पा॰ सू॰ ३. ३. ११३।
२— तै॰ ब्रा॰ ३. ५. ९. १–३। तै॰ सं॰ २. ६. ९. ११।

बर्हिरादिना सम्बद्ध्येते ? नैष दोषः । "एव मु हैतदिति । ध्रुवं द्वे अप्येते विभक्ती व्यत्ययेन[१] चतुर्थ्यर्थंवृत्ते दर्शयति । तथापि च नैव सामानाधिकरण्येन सम्बन्धः ; कथं तर्हि ? बर्हिर्वेतु वसुवनि-वसुधेयाभ्यां वौषडिति बर्हिरात्मिका जगती पिबत्वाज्यम्[२] । तस्यै एवेन्द्राग्निरूपायै वषडित्यर्थः । ननु याच याज्याया मुपपद्येताप्यय मर्थः, प्रैषे तु वषट्कार एव नास्ति,— "देवं बर्हिः ० — ० वसुवने वसुधेयस्य यज"—इति[३], तत्र कथ मेकवाक्यता स्यात् ? नैष दोषः ; तस्यापि हि यास्काचार्येण "वसुवननाय च वसुधानाय च"— इति तादर्थ्ये-चतुर्थ्या एकवाक्यता दर्शिता[४] । अथवा विनैव विभक्तिव्यत्ययादर्थो वक्तव्यः । हे भगवन् ! 'वसुवने' अग्ने ! छन्दसो देवता ! त्वदात्मकं त्वदनुगृहीत मेतद् 'देवं-बर्हिः'-शब्दकं छन्दः 'वसुधेयस्य' इन्द्रस्य स्वरूप मधिष्ठाय 'वेतु' इति । एव मपि चेन्द्राग्निसम्बन्धकीर्त्तन-मात्रादेव देवतायै वषट् क्रियत इत्यभिप्रायः ।— एवं तावदन्तरोऽर्थः ॥ हे 'वसुवने' अग्ने ! वसुधेयस्य प्रशस्यस्याज्यभागस्य 'वेतु' देवं बर्हिः । —इति बाह्योऽर्थः ॥ १६ ॥

१— पा० सू० २. १. ८५ ।

२— मन्त्रस्यास्य 'वेतु'-पदस्यार्थोऽयम् । यास्काचार्यस्तु 'वीताम्'—इत्यस्य 'पिबेतां कामयेतां वा'—इति द्विविधोऽर्थ उक्तः (निरु० ८. ४. १०.)। "आज्येन प्रयाजा इज्यन्ते, पशुना मध्यतः, एवदाज्येनानुयाजाः"—इति हि तै० सं० ६. ३. ११. ७ ।

३— वा० सं० २८. १२ । का० श्रौ० सू० १९. ६. १२ ।

४— निरु० ८. ४. १० । 'यजेति सम्प्रैषः'—इति तत्र तच्छेषः ।

"अथोत्तमम्"। "प्रयाजानुयाजा वा एत इति। प्राणादनपेतः 'प्रयाजः', अपानादनपेतः 'अनुयाज.' इति; "प्राणा वै प्रयाजा अपाना अनुयाजाः"–इति[१]। प्राणापाननिवृत्तौ समानयनेन भवितव्य मित्यभिप्रायः ॥ १७ ॥ ४ ॥ [८. २.] ॥

श्रीमतोऽवन्तिनाथस्य विक्रमादित्यभूपतेः[२]।
धर्माध्यक्षो हरिस्वामी व्याख्यच्छतपथश्रुतिम्[३] ॥

इत्याचार्यश्रीहरिस्वामिनः कृतौ शतपथब्राह्मणभाष्ये हविर्यज्ञेषु अष्टमाध्यायस्य द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥

॥ इति षष्ठः प्रपाठकः समाप्तः[४] ॥

१— निरु० ८. ३. ७। "आग्नेया वै प्रयाजा आग्नेया अनुयाजाः × × × छन्दांसि वै प्रयाजाश्छन्दांस्यनुयाजाः × × × ऋतवो वै प्रयाजाः पशवोऽनुयाजाः × × × प्राणा वै प्रयाजा अपाना अनुयाजाः × × × आत्मा वै प्रयाजाः प्रजा अनुयाजाः × × × आग्नेया इति तु स्थितिर्भक्तिमात्र मितरत्"–इति।

२— 'विक्रमार्कस्य भूपतेः'–इति, विक्रमस्य क्षितीशितुः'–इति च पाठौ।

३— 'व्याख्यच्छातपथीं श्रुतिम्'–इति च क्वचित्।

४— 'कांडि १११'–इति क, ग; 'कण्डिकासङ्ख्या १११'–इति च। तत्र १ब्रा० २८ क०, २ब्रा० २२ क०, ३ब्रा० ४४ क०, ४ब्रा० १७ क०। तदासां सङ्कलनया १११ कण्डिकाः श्रुता इह षष्ठे प्रपाठके प्र मिति॥

अथ

सप्तमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।

अपि वा

अष्टमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ।

॥ हरिः ॐ ॥

स वै स्रुचौ व्यूहति । अग्नीषोमयोरुज्जितिमनूज्जेषं वाजस्य मा प्रसवेन प्रोहामीति जुहूं प्राचीं दक्षिणेन पाणिनाग्नीषोमौ तमपनुदतां योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो वाजस्यैनं प्रसवेनापोहामीत्युपभृतं प्रतीचीꣳ सव्येन पाणिना यदि स्वयं यजमानः ॥ १ ॥

यद्यु ऽअध्वर्युः । अग्नीषोमयोरुज्जितिमनूज्जयत्वयं यजमानो वाजस्यैनं प्रसवेन प्रोहाम्यग्नीषोमौ तमपनुदतां यमयं यजमानो द्वेष्टि यश्चैनं द्वेष्टि वाजस्यैनं प्रसवेनापोहामीति पौर्णमास्यामग्नीषोमीयꣳ हि पौर्णमासꣳ हविर्भवति ॥ २ ॥

अथामावास्यायाम् । इन्द्राग्न्योरुज्जितिमनूज्जेषं

व्वाजस्य मा प्रसवेन प्रोहामीन्द्राग्नी त मपनुदतां योऽस्मान् द्वेष्टि यं च व्वयं द्विष्मो व्वाजस्यैनं प्रसवेनापोहामीति यदि स्वयं यजमानः ॥ ३ ॥

यद्यु ऽअध्वर्युः । इन्द्राग्न्योरुज्जिति मनूज्जयत्वयं यजमानो व्वाजस्यैनं प्रसवेन प्रोहामीन्द्राग्नी त मपनुदतां य मयं यजमानो द्वेष्टि यश्चैनं द्वेष्टि व्वाजस्यैनं प्रसवेनापोहामीत्यमावास्याया मैन्द्राग्नꣳ ह्यामावास्यꣳ हविर्भवत्येवं यथादेवतं व्यूहति तद्यदेवं व्यूहति ॥ ४ ॥

यजमान ऽएव जुहू मनु । योऽस्मा ऽअरातीयति स ऽउपभृत मनु प्राञ्च मेवैतद् यजमान मुदूहत्युपाञ्चं त मपोहति योऽस्मा ऽअरातीयत्यत्तैव जुहू मन्वाद्य ऽउपभृत मनु प्राञ्च मेवैतदत्तार मुदूहत्युपाञ्च माद्य मपोहति ॥ ५ ॥

तद्वा ऽएतत् । समान ऽएव कर्म्मन् व्याक्रियते तस्मादु समानादेव पुरुषादत्ता चाद्यश्च जायेते ऽइदꣳ हि चतुर्थे पुरुषे तृतीये सङ्गच्छामह ऽइति व्विदेवं दीव्यमाना जात्या ऽआसत ऽएतस्मादु तत् ॥ ६ ॥

अथ जुह्वा परिधीन्त्समनक्ति । यया देवेभ्यो होषीद् यया यज्ञꣳ समतिष्ठिपत्तयैवैतत् परिधीन् प्रीणाति तस्माज्जुह्वा परिधीन्त्समनक्ति ॥ ७ ॥

स समनक्ति। वसुभ्यस्त्वा रुद्रेभ्यस्त्वादित्येभ्यस्त्वेत्येते वै त्रया देवा यद्वसवो रुद्रा ऽआदित्या ऽएतेभ्यस्त्वेत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

अथ परिधि मभिपद्याश्रावयति। परिधिभ्यो ह्येतदाश्रावयति यज्ञो वा ऽआश्रावणं यज्ञेनैवैतत् प्रत्यक्षं परिधीन् प्रीणाति तस्मात् परिधि मभिपद्याश्रावयति ॥ ९ ॥

स ऽआश्राव्याह। इषिता दैव्या होतार ऽइति दैव्या वा ऽएते होतारो यत्परिधयोऽग्नयो हीष्टा दैव्या होतार ऽइत्येवैतदाह यदाहेषिता दैव्या होतार ऽइति भद्रवाच्यायेति स्वयं वा ऽएतस्मै देवा युक्ता भवन्ति यत्साधु वदेयुर्यत्साधु कुर्युस्तस्मादाह भद्रवाच्यायेति प्रेषितो मानुषः सूक्तवाकायेति तदिमं मानुषꣳ होतारꣳ सूक्तवाकाय प्रसौति* ॥ १० ॥

अथ प्रस्तर मादत्ते। यजमानो वै प्रस्तरस्तद्यत्रास्य यज्ञोऽगंस्तद्देवैतद्यजमानꣳ स्वगाकरोति देवलोकं वा ऽअस्य यज्ञोऽगन् देवलोक मेवैतद्यजमान मपि नयति ॥ ११ ॥

स यदि वृष्टिकामः स्यात्। एतेनैवाददीत सञ्ज्ञानाथां द्यावापृथिवौ ऽइति यदा वै द्यावापृथिवौ सञ्ज्ञानाते†

* 'प्रसौतु'-इति क।

† 'सञ्ज्ञानाथे'-इति च।